

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/14/2013
Identifikačné číslo spisu:	9508100058
Dátum vydania rozhodnutia:	11.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:9508100058.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Štefana Micháliku, JUDr. Martina Piovartsyho, JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Juraja Klimenta, v trestnej veci obvineného C. Z. pre obzvlášť závažný trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Tr. zák.“) a iné, na neverejnom zasadnutí konanom 11. júna 2019 v Bratislave o dovolaní obvineného proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného C. Z. sa odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu v Pezinku (ďalej len „ŠTS“) z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, bol (o. i. aj) obvinený C. Z. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (skutok č. 1/), trestného činu vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. (skutok č. 3/) a trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák. (skutok č. 5/), a to na tom skutkovom základe, že:

1/ V presne nezistenom období najneskôr v roku 2001, v meste Senica, okres Senica Y. U. zosnoval a s doposiaľ nezistenými osobami postupne vytváral a štrukturálne formoval zločineckú skupinu, neskôr nazývanú „U. alebo chlapi od U.“, ktorá na území Trnavského a Bratislavského kraja koordinovane pôsobila až do 29. septembra 2007 s cieľom páchania zločinov tak, aby tým získali priamo alebo nepriamo finančný a majetkový prospech najmä spôsobom vydierania, zastrašovaním, podvodmi a vyhrážkami, pričom druh a rozsah činnosti, plánovanie síl a prostriedkov určoval výhradne Y. U., ktorý pod svojou neustálou kontrolou jednotlivými úlohami poveroval priamych podriadených členov zločineckej skupiny, tzv. pravé ruky, ktorými boli v priebehu existencie skupiny A. V., Y. S., S. E., T. Q., blízkym organizačným pracovníkom bol člen zločineckej skupiny R. S. a títo ďalej v zmysle príkazov Y. U. riadili zverené úlohy a jednotlivé akcie ako aj členov zločineckej skupiny a osôb činných pre zločineckú skupinu, pričom členmi zločineckej skupiny boli

Y. U. ako vodca zločineckej skupiny v celom období najneskôr od roku 2001 až do 29. septembra 2007, pričom spáchal skutky pod č. 3/, 4/, 5/, 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

A. V. najneskôr od roku 2001 do apríla až mája roku 2003, potom od presne nezisteného obdobia roku 2004 do roku 2005, ktorý najskôr robil rozpisovanie služieb biletárov a vyhadzovačov na diskotékach, potom bol v tzv. výjazdovej skupine, neskôr bol veliteľom tzv. výjazdových skupín, vymáhal pohľadávky, bol v pozícii pravej ruky Y. U., bol poverený Y. U. riadiť násilnú činnosť tzv. rozbíjačov a vyberaním nelegálnych poplatkov od podnikateľov za tzv. ochranu,

T. Q. najneskôr od januára roku 2005 do 29. septembra 2007 bol v tzv. výjazdovej skupine spolu s členom zločineckej skupiny T. U., bol pravou rukou Y. U., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/, 7/, 8/, 9/ a 11/,

S. E. najneskôr od roku 2003 do 29. septembra 2007 bol pravou rukou Y. U., vystupoval v zločineckej skupine v mene Y. U., informoval Y. U. o zatknutí T. Q. a Y. Y. s tým, že uviedol „zebrali našich“ a následne sa vyhrážal C. A., aby nevypovedal proti Y. U. a že on to ide riešiť s obhajcom, mal na starosti tzv. vydieračky,

T. U. najneskôr od mesiaca august roku 2005 do presne nezisteného obdobia najneskôr do 29. septembra 2007 bol členom tzv. výjazdovej skupiny s pravou rukou a členom zločineckej skupiny T. Q., a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutky č. 6/ a 8/,

R. S. od presne nezisteného obdobia najneskôr od roku 2001 do 29. septembra 2007 pomáhal Y. U. zabezpečovať organizáciu zločineckej skupiny tým, že rozpisoval služby tzv. biletárov - vyhadzovačov a výjazdových skupín, zvolával členov skupiny na porady, robil osobného šoféra Y. U. a jeho rodine a spáchal ako člen zločineckej skupiny skutok pod číslom 3/,

R. Q. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom - vyhadzovačom na diskotékach, bol členom tzv. výjazdovej skupiny a tzv. rozbíjač, a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 5/,

C. Z. v presne nezistenom období v rozmedzí roku 2001 najneskôr do roku 2005 bol tzv. biletárom - vyhadzovačom, rozbíjačom a šoférom a ako člen zločineckej skupiny spáchal skutok č. 3/ a 5/,

pričom činnými pre zločineckú skupinu boli:

- A. V. v čase spáchania skutkov č. 6/, 7/ a 12/,
- C. A. v čase spáchania skutkov č. 9/ a 11/,
- Y. R. v presne nezistenom období najneskôr od roku 2001 najneskôr do roku 2005 robil šoféra a spáchal skutok č. 5/,
- A. G. v presne nezistenom období v rozmedzí od roku 2004 do 29. septembra 2007 robil biletára - vyhadzovača a usporiadateľa na diskotékach a v čase spáchania skutku č. 7/ a 12/,
- Y. Y. v čase spáchania skutku č. 11/,

pričom mjr. Bc. T. Z. v priebehu roku 2002 poskytoval podporu zločineckej skupine tým, že ako príslušník Policajného zboru Slovenskej republiky, v tom čase zaradený na OO PZ Jablonica, poskytoval Y. U. informácie z policajného prostredia ako aj o pripravovaných a vykonávaných akciách v služobnom obvode OR PZ Senica,

a zároveň Y. U. vykonával povinné organizačné porady s členmi zločineckej skupiny a osobami činnými pre zločineckú skupinu, na ktorých sa plánovali a vyhodnocovali jednotlivé akcie zločineckej skupiny, ďalej sa vykonávala povinná fyzická príprava, Y. U. stanovil systém rozdeľovania finančného zisku v zločineckej skupine, zabezpečoval ubytovanie niektorých členov zločineckej skupiny, stanovoval sankcie pri porušení jeho príkazov a nariadení a pri svojvoľnom opustení zločineckej skupiny a zločinecká

skupina disponovala zbraňami ako sú baseballové palice a obušky, a motorovými vozidlami.

3/ V presne nezistený deň v mesiaci december v roku 2003 Y. U. ako vodca zločineckej skupiny po tom, čo zistil, že Ing. V. V. má ako podnikateľ neuhradenú pohľadávku vo výške 800.000,- Sk (26.555,14 eur), poveril Y. S. v Senici, aby spoločne s C. Z. vo večerných hodinách poškodili na výstrahu osobné motorové vozidlo zn. Renault 21 Ing. V. V., ktoré mal odstavené pred svojím rodinným domom v L. v A. H., pričom C. Z. bol Y. U. určený ako vodič a Y. S. medzi tým porozbíjal predné sklá na vozidle, následne na to mal Ing. V. V. výhražný telefonát z bratislavského telefónneho čísla od doposiaľ presne neustálenej osoby, ktorý sa týkal jeho neuhradenej pohľadávky, na základe čoho vyhľadal Y. U. so žiadosťou o pomoc, ktorý mu za finančnú odmenu prisľúbil, že mu v jeho probléme pomôže, pričom si s ním dohodol stretnutie v Českej republike v meste Hodonín v reštaurácii „Piráť“, kde ho priviezol Y. S. aj spoločne s R. S. a tu mu Y. U. vysvetlil, že celú záležitosť ohľadom pohľadávky rieši silná „bratislavská skupina“, pričom stačí, ak vyplatí sumu vo výške 400.000,- Sk (13.277,57 eur) a problém bude vyriešený, preto nasledujúci deň po prechádzajúcom dohovore, pred obcou Vrádište, odovzdal Ing. V. V. v papierovej obálke s logom Tatra banky Y. S. a R. S. finančnú čiastku vo výške 400.000,- Sk (13.277,57 eur), ktorú potom Y. S. odovzdal Y. U. v mieste jeho trvalého bydliska, za čo Y. U. C. Z. a R. S. vyplatil finančnú odmenu a Y. S. odmenu vo výške 20.000,- Sk (663,88 eur) odmietol, lebo sa mu zdala nízka.

5/ V presne nezistený deň v mesiaci júl 2004 prišiel do firmy Y. C. L. V. W. H. č. XXX, okres Komárno C. R., ktorý predložil C. Y. nar. XX. Y. XXXX plnú moc na vymáhanie oprávnenej pohľadávky A. R., nar. X. R. XXXX, a to prostredníctvom firmy L. R. - C., S. a S. so sídlom Q. XX, Senica, pričom ako členovi zločineckej skupiny mu na vymoženie tejto pohľadávky boli vedúcim zločineckej skupiny Y. U. poskytnutí ďalší členovia zločineckej skupiny, a to Y. S., R. Q. a C. Z., ktorý bol vo funkcii vodiča a Y. R., ktorý bol pre zločineckú skupinu činný, a títo svojou prítomnosťou, najmä psychickým nátlakom zastrašovali C. Y., ako aj jeho rodinných príslušníkov, a to takým spôsobom, že po prenajatí obecného pozemku, na ktorom stála nehnuteľnosť rodinného domu rodiny Y. a hospodárske budovy, ktoré slúžia na podnikateľskú činnosť C. Y. na tomto pozemku stanovali asi týždeň a počas tejto doby na príkaz Y. U. sprostredkovaný C. R., aby vymohli pohľadávku od C. Y., vyvíjali na neho psychický nátlak takého charakteru, že menovaní sa počas svojho pobytu správali až do neskorých nočných hodín hlučne, vulgárne, vykonávali veľkú potrebu na prístupových chodníkoch k domu, v záhrade poškodzovali fóliovník, ničili úrodu, vypúšťali pitnú vodu, vypínali elektrinu, kontrolovali občianske preukazy rodinným príslušníkom C. Y., pričom sa mu aj C. R. vyhrážal, že ak nezaplatí, budú v tomto konaní pokračovať, a to až do dňa 23. júla 2004, kedy C. Y. vyplatil C. R. časť pohľadávky vo výške 115.000,- Sk (3.817,30 eur), a na vyplatení zvyšku pohľadávky sa dohodol C. Y. s C. R. do konca mesiaca september 2004, pričom začiatkom mesiaca september 2004 opäťovne prišli, pričom C. R. sa mu vyhrážal, že tentokrát to bude ešte horšie a tak znovu stanovali asi tri dni na tom istom pozemku a správali sa rovnakým spôsobom za účelom vymáhania zvyšku pohľadávky od C. Y., a preto im C. Y. dňa 6. septembra 2004 vyplatil požadovanú sumu vo výške 376.000,- Sk (12.480,91 eur), ktorú prevzal C. R. a túto následne odovzdal po predchádzajúcej vzájomnej dohode Y. U., ktorý z takto vymoženej sumy peňazí si presne nezistenú sumu peňazí ponechal a časť ponechal C. R. ako odmenu pre neho a C. R. potom zo svojej časti vyplatil odmenu Y. S., Y. R., R. Q. a C. Z..

Obvinený C. Z. bol za to odsúdený podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. k úhrnnému trestu odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 3 mesiace, na výkon ktorého ho podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. súd zaradil do I. nápravnovýchovnej skupiny.

Menovaný obvinený bol zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku (zákon č. 301/2005 Z. z. v znení účinnom od 1. januára 2006, ďalej už len „Tr. por.“) i spolu s ďalšími obvinenými zaviazaný spoločne a nerozdielne uhradiť poškodenému Ing. V. V. škodu vo výške 13.277,57 eur.

Proti vyššie citovanému prvostupňovému rozsudku - presnejšie jeho výroku o vine a treste - podal obvinený C. Z. odvolanie, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na

verejným zasadnutím konaným 3. októbra 2012, uznesením, sp. zn. 1 To 8/2011, podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Dňa 29. apríla 2013 bolo ŠTS doručené dovolanie obvineného C. Z., podané prostredníctvom ním zvoleného obhajcu JUDr. Ľudovíta Štangloviča a smerujúce proti naposledy označenému uzneseniu odvolacieho súdu (v spojení s jemu predchádzajúcim prvostupňovým rozsudkom) s tým, že ako dovolacie dôvody boli formálne označené dôvody uvedené pod písm. a) („vo veci rozhodol nepríslušný súd“), písm. b) („súd rozhodol v nezákonnom zložení“), písm. c) („zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu“), písm. d) („hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky“), písm. g) („rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom“), písm. h) („bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa“), písm. i) („rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť“) a písm. l) (odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania) § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o jednotlivé uplatnené dovolacie námietky, ktorými obvinený odôvodňuje naplnenie dovolacích dôvodov [s výnimkou dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) a písm. l), ktoré dovolaateľ nezdôvodnil ničím, čo je ale vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu uplatnenými vecným výhradami a nie právnymi dôvodmi - ako bude zdôraznené nižšie - v podstate irelevantné], tieto uvádza dovolací súd nižšie, kde sa s nimi súčasne i podrobne vysporiada.

Obvinený s poukazom na ním uvádzané skutočnosti záverom podaného dovolania navrhol, aby dovolací súd rozhodol, že:

i/ uznesením najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, boli porušené ustanovenia § 89 ods. 27, § 185a ods. 1, § 235 ods. 1, § 235b ods. 1 Tr. zák., § 2 ods. 1, § 189 ods. 1, ods. 4 písm. c), § 190 ods. 1, ods. 3 písm. d), ods. 5 písm. c), § 296 Trestného zákona č. 300/2005 v znení účinnom od 1. januára 2006, § 2 ods. 1, ods. 7, ods. 9, ods. 12, ods. 16, ods. 17, ods. 19, § 34 ods. 1, ods. 4, § 58 ods. 1 písm. e), § 130 ods. 1, ods. 2, § 131 ods. 1, § 168 ods. 1, § 237 ods. 3, § 238 ods. 2, § 246 ods. 2, § 249 ods. 1, ods. 3, ods. 4, § 250 ods. 2, § 252 ods. 2, ods. 3, § 263 ods. 4, § 264 ods. 1, ods. 2 Tr. por., čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. a) až d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1, čl. 49, čl. 50 ods. 6, čl. 141a písm. b) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“);

ii/ uznesenie najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, sa zrušuje, a rovnako i rozsudok ŠTS z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, a to konkrétne vo výroku o vine v skutkoch č. 1/, 3/ a 5/ u obvineného C. Z., vo výroku o treste ako aj výroku o náhrade škody; tiež že sa následne zrušujú aj ďalšie rozhodnutia na obe zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce (a týkajúce sa obvineného C. Z.), ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad;

iii/ vec sa prikazuje ŠTS, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K podanému dovolaniu sa nikto z oprávnených osôb, ktorým bol v súlade s prvou vetou § 376 Tr. por. doručený jeho rovnopis, písomne nevyjadril.

Vec bola predložená najvyššiemu súdu ako súdu dovolaciemu na rozhodnutie 26. augusta 2013.

Predseda senátu dovolacieho súdu (v danom čase JUDr. Peter Krajčovič, aktuálne už funkciu sudcu najvyššieho súdu nevykonávajúci) vrátil 11. februára 2015 vec späť súdu prvého stupňa ako predčasne predloženú (tzv. „inakom“), pričom opätovne bola vec predložená dovolaciemu súdu na rozhodnutie o

podanom dovolaní 23. februára 2018.

Medzitým - konkrétne dňa 15. júna 2015 na verejnom zasadnutí ŠTS uznesením, sp. zn. BB-3Nt/1/2013 (č. l. 458 a nasl. zv. č. XXXVIII), podľa § 394 ods. 1 Tr. por. per analogiam z dôvodu uvedeného v § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (o. i.) u obvineného C. Z. povolil obnovu konania vo veci pôvodne vedenej na ŠTS pod sp. zn. PK-2T/16/2008 a podľa § 400 ods. 1 Tr. por. zároveň v jeho prípade zrušil výrok o treste rozsudku ŠTS z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, (v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011).

V „obnovenom konaní“ (výrok o vine, ako i výrok o náhrade škody rozsudku ŠTS z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, zostali po povolení obnovy konania nedotknuté) bol obvinenému C. Z. rozsudkom ŠTS z 29. septembra 2015, sp. zn. PK-2T/16/2008 (č. l. 11 377 a nasl. zv. č. XL), v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. 2 To 17/2015 (č. l. 11 753 a nasl. zv. č. XLII), uložený podľa § 185a ods. 1 Tr. zák., s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. a nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 - č. 428/2012 Z. z., úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 9 mesiacov s tým, že na výkon tohto trestu bol podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do I. nápravno-výchovnej skupiny.

Ešte pred opätovným predložením veci dovolaciemu súdu pritom zaslal ŠTS obvinenému C. Z. výzvu na oznámenie, či trvá na ním podanom dovolaní (č. l. 11 135 zv. č. XXXIX), na čo obvinený oznámil súdu svoje stanovisko, že na podanom dovolaní trvá (č. l. 11 150 zv. č. XXXIX).

Najvyšší súd ako súd dovolací v zmysle § 378 Tr. por. vec predbežne preskúmal a dospel k záveru, že dovolanie obvineného nie je potrebné odmietnuť z formálnych dôvodov [§ 382 písm. a), písm. b), alebo písm. d) až písm. f) Tr. por.]. Zároveň však zistil, že je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 (ods. 1) Tr. por., a preto podané dovolanie podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Úvodom je nutné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Čo sa týka potom viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon vzhľadom na obsah posudzovaného dovolania úvodom dovolací súd tiež zdôrazňuje, že v rámci dovolacieho konania konaného na podklade dovolania obvineného nemôžu byť predmetom prieskumu dovolacieho súdu samotné skutkové zistenia, ku ktorým dospeli vo veci konajúce súdy nižšieho stupňa (výnimkou je v danom smere len dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371

ods. 3 Tr. por.), ako je to zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i), časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Alebo inými slovami, námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

Konkrétne, pokiaľ ide o jednotlivé v podanom dovolaní zo strany C. Z. uplatnené výhrady:

Obvinený namietal, že hlavné pojednávanie bolo v rozpore so zákonom vykonané v jeho neprítomnosti, keďže: i/ žiadosť o vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti (§ 252 ods. 3 Tr. por.) musí urobiť obvinený osobne, a nie prostredníctvom obhajcu - ide totiž o úkon, ktorého povaha takýto postup vylučuje, keď uvedený záver podľa názoru obvineného podporuje i znenie druhej vety § 293 ods. 9 Tr. por., v zmysle ktorej žiadosť o vykonanie verejného zasadnutia (na rozdiel od hlavného pojednávania) v neprítomnosti obvineného môže predniesť aj obhajca obvineného, ak je na to osobitne splnomocnený; ii/ si vyhradil účasť na pojednávaní, na ktorom súd pristúpi k výsluchom svedkov C. R. a Y. S., avšak súd túto jeho žiadosť nerespektoval a k výsluchom menovaných svedkov pristúpil bez jeho prítomnosti, čím porušil jeho právo na obhajobu; iii/ síce s konaním hlavného pojednávania bez jeho prítomnosti súhlasil, avšak tento svoj súhlas vzal listom z 3. mája 2010 späť.

Obvinený následne poukázal tiež na nesplnenie podmienok u obvineného Y. U., keď sa konkrétne malo konať hlavné pojednávanie v dňoch 9., 10. a 21. septembra 2009 napriek tomu, že menovaný odsúdený z dôvodu pretrvávajúceho zlého zdravotného stavu žiadal o odročenie pojednávania. Týmto malo byť porušené jeho právo, ako i práva spoluobvinených zaručené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 6 ods. 3 písm. c), písm. d) dohovoru. Pre úplnosť považoval navyše za potrebné dodať, že rovnako tak neboli splnené podmienky ani na vykonanie hlavného pojednávania dňa 11. novembra 2008, a to z dôvodu neprítomnosti obvineného M. S., keďže súhlas s konaním v neprítomnosti neumožňuje Trestný poriadok dať telefonicky.

Napokon obvinený zdôraznil, že tiež aj verejné zasadnutie bolo zo strany najvyššieho súdu (ako súdu odvolacieho) dňa 3. októbra 2012 vykonané v rozpore s § 293 ods. 3 a ods. 8 Tr. por. bez jeho účasti, hoci sa riadne ospravedlnil z dôvodu práceneschopnosti a na svojej osobnej účasti trval.

V dôsledku vyššie uvedených pochybení boli pritom podľa názoru obvineného naplnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. d) a písm. g) Tr. por., čo „slovne“ zhrnul tak, že hlavné pojednávanie, ako aj verejné zasadnutie boli vykonané v jeho neprítomnosti v rozpore so zákonom, a tak nemohol realizovať svoje práva obhajoby (obhajovať sa, klásť vypočúvaným osobám otázky, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom), následkom čoho sú obe napadnuté rozhodnutia založené na nezákonných dôkazoch.

Prirodzene ako prvé považoval dovolací súd za potrebné preskúmať „pravdivosť“ danej námietky, či presnejšie námietok, keďže v prípade zistenia jej/ich opodstatnenosti by zaobranie sa ďalšími námietkami stratilo zmysel - a to aj vrátane zaobrania sa s námietkou ohľadne údajne nezákonného zloženia senátu prvostupňového súdu, ktorú by rovnako ako všetky ďalšie uplatnené dovolacie námietky bolo možné zo strany obhajoby následne predložiť v rámci „znovu otvoreného konania“.

Úvodom je tiež potrebné dať do pozornosti tú skutočnosť, že jedna „namietaná skutočnosť“ môže byť subsumovaná len pod jeden dovolací dôvod, ak pritom prichádzajú do úvahy viaceré, pod ten, ktorý má postavený vo vzťahu k inému/iným lex specialis.

V predmetnom prípade sú potom námietky (ako vyplýva zo skôr uvedeného - dovolateľ v podstate namieta, že tak verejné zasadnutie o odvolaní, ako i hlavné pojednávanie mali byť vykonané v jeho neprítomnosti bez splnenia k tomu potrebných zákonných podmienok) podraditeľné „len“ pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. d) Tr. por. [k vzájomného vzťahu dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) a d) Tr. por. viď R 6/2011, pričom ak ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr.

por., tak platí tu obdobne to isté - nezákonnosť vykonaných dôkazov dovolateľ odvíja „len“ od údajne nezákonne vykonaného pojednávania/verejného zasadnutia bez jeho prítomnosti].

Vzhľadom na vyššie uvedenú subsumpciu bolo následne potrebné zo strany dovolacieho súdu skúmať splnenie formálnej podmienky uvedenej v prvej vete § 371 ods. 4 Tr. por., a teda už predchádzajúce vytýkanie v dovolaní namietanej okolnosti v pôvodnom konaní (t. j. do jeho právoplatného skončenia) - za predpokladu, že táto bola obvinenému už v danom čase známa.

V tejto súvislosti potom dovolací súd konštatuje, že kým vyššie popísaná zákonná podmienka [vo všeobecnosti pre úspešnosť namietania niektorého z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. a) až g) Tr. por.] „predchádzajúcej výtky“ najneskôr v odvolacom konaní logicky nie je splniteľná v prípade námietky dovolateľa ohľadne údajne nezákonného vykonania verejného zasadnutia o odvolaní v jeho neprítomnosti, pokiaľ ide o námietku, týkajúcu sa nedodržania zákonných podmienok v súvislosti s vykonaním hlavného pojednávania, tak v danom prípade je potrebné po preskúmaní príslušnej časti spisového materiálu konštatovať už jej skoršie „predostretie“ - v rámci odvolacieho konania - len v rozsahu uvedenom pod písm. ii/ (vyššie). Avšak napriek tomu, že tvrdenia uvedené pod písm. i/ a iii/ predstavujú „nóvum“ v argumentácii dovolateľa, ide o bezprostredne súvisiace aspekty tej istej otázky, a preto považuje dovolací súd za vhodné na ne reagovať.

A/ Otázka zákonnosti vykonania hlavného pojednávania (jeho časti) v neprítomnosti obvineného C. Z.

V prvom rade, tak ako to správne uvádza aj samotný dovolateľ v podanom dovolaní, prítomnosť obvineného na hlavnom pojednávaní je pravidlom, pretože tento ako procesná strana má významné práva, vrátane práva na obhajobu (obsahujúce množstvo čiastkových práv, ako napr. právo vyjadriť sa ku každému dôkazu, právo záverečnej reči a iné), ktoré môže v plnej miere uplatniť predovšetkým na hlavnom pojednávaní. Avšak zákonodarcu ustanovil ako „výnimku“ (z tohto pravidla) aj možnosť vykonania pojednávania v neprítomnosti obvineného - ak sú k tomu splnené podmienky (§ 252 ods. 2, ods. 3 Tr. por.).

Ak ide potom konkrétne o námietku dovolateľa uvedenú pod písm. i/, tak k tomu dovolací súd - na rozdiel od obvineného - uvádza, že zákon v § 252 ods. 3 Tr. por. nepožaduje, aby žiadosť o vykonanie hlavného pojednávania v neprítomnosti obvineného, resp. tiež výslovne odmietnutie z jeho strany zúčastniť sa na hlavnom pojednávaní (rozdiel je tu v tom, že kým spomínaná žiadosť sa dáva ex ante, výslovne odmietnutie je možné urobiť kedykoľvek počas trvania pojednávania, ktoré môže trvať aj niekoľko pojednávacích dní) musel urobiť „osobne“ obvinený, teda nie v jeho mene jeho obhajca.

Naopak, je možné, aby tak urobil aj prostredníctvom svojho obhajcu (oprávnenie na priame zastúpenie mu pri všetkých žiadostiach a návrhoch vyplýva z ustanovenia § 44 ods. 2 Tr. por.), a to v podstate akoukoľvek prípustnou formou (§ 62 ods. 1 Tr. por.). Ak potom Trestný poriadok v ustanovení § 293 ods. 9 Tr. por. vyžaduje explicitne osobitné splnomocnenie obhajcu obvineného, treba to vnímať „iba“ ako vyššiu mieru ochrany záujmov obvineného osobitne v prípade tohto úkonu, ktorý môže smerovať k zamietnutiu odvolania, a teda k právoplatnému skončeniu trestného stíhania (vo vzťahu k hlavnému pojednávaniu neplatí vzťah opaku - a contrario).

Ak ide o dotknutú vec, vychádzajúc z obsahu predloženého spisového materiálu (č. l. 3224 a nasl. zv. č. X) možno uviesť, že na hlavnom pojednávaní konanom dňa 12. novembra 2008 obhajca obvineného C. Z. Mgr. Leimberger v mene obvineného požiadal, aby sa ďalej konalo už v jeho neprítomnosti (vzhľadom k tomu, že už predtým vypovedal) s tým, že zároveň tlmočil súdu jeho záujem zúčastniť sa na výsluchu svedkov R., S. a H.. ŠTS následne podľa § 252 ods. 3 Tr. por. uznesením rozhodol o tom, že predmetnej žiadosti C. Z. o konanie v neprítomnosti, prednesenej ústne do zápisnice prostredníctvom obhajcu Mgr. Leimbergera, vyhovie.

O tom, že nešlo o rozpor so skutočným prejavom vôle obvineného (ktorý by bol predmetom zodpovednostného vzťahu obhajcu, nie chybou dotknutej procesnej žiadosti), niet pochybností už len s

poukazom na to, že tento sa na pojednávanie po 12. novembri 2008 nedostavoval (až na výnimky), hoci bol o každom ďalšom termíne (pojednávanie pozostávalo z 51 pojednávacích dní a trvalo od 11. novembra 2008 do 23. júna 2010) aj naďalej zo strany súdu upovedomovaný. Tiež o účelovosti danej námietky svedčí i samotný obsah námietky uvedenej vyššie pod písm. iii/ (síce s konaním hlavného pojednávania bez jeho prítomnosti súhlasil, avšak tento svoj súhlas vzal listom z 3. mája 2010 späť).

Vo vzťahu k ostatne uvedenému - údajnému späťvzatiu súhlasu listom z 3. mája 2010, potom dovolací súd poukazuje opäť na skutočnosti vyplývajúce z obsahu predloženého spisu, a síce:

Na č. 1. 7562 zv. č. XXVI sa nachádza „odvolanie“ súhlasu zo strany obvineného C. Z. (ním vlastnoručne podpísané) s konaním hlavného pojednávania v jeho neprítomnosti z 3. mája 2010 v predmetnej trestnej veci (ŠTS doručené 7. mája 2010), kde menovaný o. i. uviedol, že žiada, aby bol o každej ďalšej časti hlavného pojednávania vopred vyrozumený, nakoľko sa týchto mieni zúčastniť.

Hneď na nasledujúcej časti spisu sa nachádza úradný záznam zo 7. mája 2010, spísaný asistentkou príslušného senátu, kde sa doslovne uvádza nasledovné: „Dňa 7. mája 2010 o 11,55 hod. som sa telefonicky spojila s obžalovaným C. Z. na ústny pokyn predsedu senátu z dôvodu jeho späťvzatie súhlasu s konaním hlavného pojednávania v neprítomnosti s tým, že som mu vysvetlila, že späťvzatie súhlasu nie je možné, nakoľko už bolo o konaní v neprítomnosti rozhodnuté a on uviedol, že na konaní v prítomnosti netrvá, ale že sa chcel len dostavovať na hlavné pojednávanie a byť o ňom upovedomovaný a informovaný, čo sa bude konať, na čo som mu uviedla, že upovedomovaný je vždy o termíne hlavného pojednávania a nič mu nebráni sa informovať na naplánované úkony. Obžalovaný s takýmto postupom súhlasil a uviedol, že na hlavné pojednávanie sa dostaví.“

S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že materiálne k žiadnemu porušeniu práv obvineného nedošlo, a to aj napriek tomu, že nie je možné súhlasiť s tým tvrdením, že by späťvzatie súhlasu nebolo neskôr možné (z odôvodením, že už bolo o konaní v neprítomnosti rozhodnuté).

Napokon, ak ide o vecnú výhradu uvedenú pod písm. ii/, na túto správne (zodpovedajúco obsahu spisu) a vyčerpávajúco reagoval už odvolací súd v rámci odôvodnenia svojho dovolaním napadnutého uznesenia z 3. októbra 2012, keď záver je v podstate taký, že predmetná námietka nezodpovedá skutočnosti (t. j. nie je pravda, že by súd jeho „žiadost“ nerešpektoval). V podrobnostiach dovolací súd potom odkazuje na príslušnú časť odôvodnenia odvolacieho súdu (str. 9 a nasl.), ktorú nie je účelné na danom mieste opakovať.

B/ Otázka zákonnosti výkonania verejného zasadnutia o odvolaní obvineného v jeho neprítomnosti

Ani v danom smere nebolo potom zistené pochybenie zo strany konajúceho súdu. Preskúmaním príslušnej časti predloženého spisového materiálu totiž zistil dovolací súd nasledovné skutočnosti:

Odvolanie obvineného C. Z. bolo predložené spolu s ďalšími vo veci podanými odvolaniami (proti rozsudku ŠTS z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008) najvyššiemu súdu dňa 28. septembra 2010, pričom pre neprítomnosť obvineného bol tento vylúčený na samostatné konanie, keď vo vzťahu k iným obvineným odvolací súd rozhodol buď 11. februára 2011 (sp. zn. 1 To 23/2010) alebo 20. apríla 2011 (sp. zn. 1 To 4/2011).

Ako následné termíny verejného zasadnutia na rozhodnutie o odvolaní obvineného C. Z. (o ktorého termínoch bol tento upovedomovaný) boli zo strany odvolacieho súdu určené termíny 31. august 2011 (odročené pre ospravedlnenie sa obvineného zo zdravotných dôvodov s tým, že chce byť na verejnom zasadnutí prítomný), 8. február 2012 (odročené, pretože obvinený nemal vykázané doručenie upovedomenia), 18. apríl 2012 (odročené pre ospravedlnenie sa obvineného zo zdravotných dôvodov s tým, že chce byť na verejnom zasadnutí prítomný), 13. jún 2012 (odročené pre ospravedlnenie sa obvineného zo zdravotných dôvodov s tým, že chce byť na verejnom zasadnutí prítomný), 1. august

2012 (termín zrušený z dôvodu ospravedlnenia sa obhajcu) a napokon 3. október 2012, kedy došlo k rozhodnutiu zo strany odvolacieho súdu v neprítomnosti obvineného (avšak za prítomnosti jeho obhajcu).

Tesne pred termínom posledne uvedeného vytýčeného termínu verejného zasadnutia bolo - rovnako ako aj v iných prípadoch - prostredníctvom advokáta obvineného doručené súdu ospravedlnenie neúčasti obvineného na zasadnutí zo zdravotných dôvodov s tým, že bola zároveň tlmočená vôľa obvineného zúčastniť sa predmetného zasadnutia (z pripojenej, inak ťažko čitateľnej lekárskej správy pritom vyplýva, že ako diagnóza sa uvádza angína).

V zápisnici z dotknutého verejného zasadnutia je pritom uvedené nasledovné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho senátu o konaní v neprítomnosti obvineného (č. l. 10571 zv. č XXXV): „Predseda senátu uviedol, že niekoľkonásobné ospravedlnenie obvineného C. Z. z neúčasti na verejných zasadnutiach senát považuje za účelové a obštrukčné konanie zo strany obvineného v snahe zmať konanie na odvolacom súde. Obvinený viackrát predložil nečitateľné faxové ospravedlnenia vystavené opakovane tým istým lekárom, pričom ani na výzvy súdu nedoložil ich originály, pričom ani v jednom prípade nešlo o vystavenú práceneschopnosť obvineného. Zasielané lekárske potvrdenia o zdravotnom stave obvineného boli vždy vystavené krátko pred termínom vykonania verejného zasadnutie najvyššieho súdu.”

Vyššie uvedené konštatovania sú v súlade s obsahom spisu, a preto aj dovolací súd nemôže považovať ospravedlnenie obvineného za hodnoverné (jedna z kumulatívnych podmienok uvedených v § 293 ods. 8 Tr. por.), keď súčasne možno dať do pozornosti aj s účinnosťou od 1. septembra 2011 (zákonom č. 262/2011 Z. z.) novelizované znenie § 120 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého v prípade ospravedlnenej neúčasti obvineného na úkone orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu zo zdravotných dôvodov je obvinený povinný predložiť vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že mu jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na úkone, na ktorý bol predvolaný (v posudzovanom prípade bol dokonca o termíne „iba“ upovedomovaný), bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu alebo z dôvodu nebezpečenstva rozšírenia nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby.

Záverom potom už iba toľko k danej časti, že ak dovolateľ poukazuje na údajné nezákonné konanie hlavného pojednávania (v určitých v dňoch) v neprítomnosti iných obvinených, tak týmito skutočnosťami sa dovolací súd nemá dôvod vecne zaoberať, keďže jeho dovolací prieskum je v posudzovanej veci obmedzený len na osobu obvineného C. Z. (§ 384 ods. 2 Tr. por.), ktorého práva navyše nemajú byť ako dotknuté namietanými okolnosťami.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por. - po úvodnej citácii ustanovení § 3 ods. 4 zákona č. 757/2004 Z. z. a § 237 ods. 3, § 238 ods. 2, § 246 ods. 1, ods. 2, § 302 ods. 1 a § 304 ods. 1 Tr. por. - odôvodnil dovolateľ konkrétne tak, že po podaní obžaloby na Špeciálny súd dňa 13. júna 2008 na neho a ďalších (spolu)obvinených bola predmetná trestná vec (Y. U. a spol.) pridelená do senátu 2T v zložení predseda senátu Mgr. Ivan Matel a členovia senátu JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ružena Sabová. Na základe návrhu predsedu senátu zo 17. júna 2008 bol opatrením č. 9 z 18. júna 2008, sp. zn. Spr 385/2007, v danej veci - vedená pod sp. zn. PK-2T/16/2008 - predsedom Špeciálneho súdu za náhradného sudcu určený JUDr. Ján Buvala. Ak ide o uvedený návrh, tento bol odôvodnený predsedom senátu skutočnosťou, že u obvinených Y. U., T. Q. a C. A. je potrebné rozhodnúť o ďalšom trvaní väzby, ide o senátnu vec a v súčasnej dobe senát 2T má len dvoch členov, tretí člen senátu JUDr. Ružena Sabová čerpá riadnu dovolenku a je v zahraničí do 29. júna 2008, pričom o väzbe je potrebné rozhodnúť pred termínom jej návratu. Následne sa dňa 25. júna 2008 aj uskutočnil výsluch troch skôr zmieňovaných obvinených (teda boli zo strany Špeciálneho súdu vykonávané dôkazy, použiteľné aj v ďalších štádiách trestného konania) a v ten istý deň bolo neskôr na neverejnom zasadnutí uznesením o. i. rozhodnuté o tom, že dôvody väzby u nich trvajú, keď konal senát v zložení z predseda senátu Mgr. Ivan Matel a členovia senátu JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ján Buvala.

V nadväznosti na vyššie uvedené, ak teda do trestného konania vedeného pod sp. zn. PK-2T/16/2008 dňa 25. júna 2008 nastúpil náhradný sudca JUDr. Ján Buvala namiesto sudkyne JUDr. Ruženy Sabovej,

vzhľadom na § 246 ods. 2 veta posledná Tr. por. sa sudkyňa JUDr. Ružena Sabová už ďalšieho konania a rozhodovania v predmetnej trestnej veci nemala zúčastňovať. Podľa dovolateľa ďalej z ustanovenia § 238 ods. 2 Tr. por. vyplýva, že po podaní obžaloby nezmeniteľnosť senátu (s výnimkou nastúpenia do konania náhradného sudcu namiesto sudcu) sa vzťahuje nielen na vec samú, ale aj na všetky rozhodnutia o otázkach súvisiacich s ďalším konaním, vrátane rozhodovania o väzbe. apriek tomu ale hlavné pojednávanie prebiehalo v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Ivana Matela a členov senátu JUDr. Jozefa Šutku a JUDr. Ruženy Sabovej.

Dovolateľ v danej súvislosti tiež upozornil na zásadu bezprostrednosti upravenú v § 2 ods. 19 Tr. por., na ktorú nadväzuje ustanovenie § 278 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého - ak nejde o prípad podania obžaloby po konaní o návrhu na dohodu o vine treste - môže súd pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti prebraté na hlavnom pojednávaní a opierať sa o dôkazy, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané. Obdobná úprava je stanovená aj pre verejné zasadnutie (§ 297 Tr. por.) a neverejné zasadnutie (§ 304 ods. 1 Tr. por.). V dôsledku uvedeného pravidla je teda podľa obvineného nevyhnutné, aby sa hlavné pojednávanie, verejné i neverejné zasadnutie konalo za stálej prítomnosti všetkých členov senátu (§ 252 ods. 1, § 293 ods. 1 a § 302 ods. 1 Tr. por.). Každý sudca sa teda musí zúčastniť konania od začiatku až do konca, pričom k dodržaniu tohto pravidla slúži inštitút náhradného sudcu. Ako ďalší dôležitý dôsledok uvedeného pravidla označil obvinený ustanovenie § 277 ods. 5 Tr. por., konkrétne vetu poslednú, v súlade s ktorou v prípade, že sa zmenilo zloženie senátu, musí sa hlavné pojednávanie vykonať znova (to neplatí len v prípade, ak obvinený súhlasí so zmenou v zložení senátu).

Záverom k tomu obvinený opakovane dal do pozornosti tú skutočnosť, že pravidlo nezmeniteľnosti zloženia senátu sa vzťahuje aj na neverejné zasadnutie (v konaní pred súdom prvého stupňa), keď navyše pri rozhodovaní o väzbe na neverejnom zasadnutí prichádza do úvahy aj výsluch obvineného, ktorý môže byť dôkazom tiež vo veci samej - teda konanie neverejného zasadnutia môže mať priamy vplyv na rozhodnutie v merite veci. Vo vzťahu k argumentácii uvedenej v uznesení ŠTS z 13. septembra 2010 - týkajúcej sa určenia JUDr. Jána Buvalu za náhradného sudcu za účelom jednorazovej účasti na rozhodovaní o ďalšom trvaní väzby - uviedol, že Trestný poriadok nepozná inštitút jednorazového náhradného sudcu.

Z vyššie uvedeného je teda podľa obvineného zrejmé, že senát v zložení predseda senátu Mgr. Ivan Matel a členovia senátu JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ružena Sabová nebol zákonným senátom, keďže JUDr. Ružena Sabová nebola zákonným sudcom. V rozpore s čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru bol(i) teda odňatí zákonnému sudcovi, keď rovnako o vine a treste nerozhodol súd, ktorý by bol nestranný, nakoľko uvedený vadný postup posudzovaný na základe objektívneho kritéria vzbudzuje opodstatnené pochybnosti o jeho nestrannosti.

V prvom rade, keďže ide o námietku potencionálne podraditeľnú pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por., bolo potrebné sa zaoberať skúmaním splnenia podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Tr. por., a síce tým, či obvinený C. Z. v pôvodnom konaní (do právoplatného skončenia veci) predostrel uvedenú námietku, pretože v opačnom prípade by aj v prípade zistenia jej opodstatnenosti nebolo možné konštatovať naplnenie zmieňovaného dôvodu dovolania (bráni tomu práve už posledne zmieňované ustanovenie).

Dovolací súd pritom po preskúmaní predloženého spisového materiálu konštatuje, že dovolateľ námietku údajne nezákonne konajúceho senátu ŠTS prvýkrát uplatnil až v podanom dovolaní, keď treba hneď k tomu zároveň podotknúť tú skutočnosť, že „predchádzajúce vytýkanie“ je potrebné zo strany konkrétneho dovolateľa, a nie napr. zo strany iného spoluobvineného, čo je aj daný prípad (reakcie na obsahovo totožnú námietku, predloženú zo strany iných spoluobvinených, pritom nájdeme tak v uznesení ŠTS z 13. septembra 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, ako i uznesení najvyššieho súdu z 19. augusta 2009, sp. zn. 3 Tost 13/2009, keď obe uznesenia boli vydané v súvislosti so žiadosťami spoluobvinených o prepustenie z väzby na slobodu - žiada sa potom tiež podotknúť, že právny názor dovolacieho súdu uvedený nižšie je čiastočne odlišný od názorov tam uvedených, avšak v konečnom

dôsledku záver je ten istý).

Aj napriek uvedenému zisteniu ale (ako obiter dictum) - nad rozsah teda svojej povinnosti - dovolací súd považuje za žiaduce sa vyjadriť k predmetnej námietke nasledovne:

Je pravdou - tak ako to uvádza samotný dovolateľ - že po podaní obžaloby na Špeciálny súd dňa 13. júna 2008 (sp. zn. VII/2 Gv 295/06) bola predmetná trestná vec náhodným výberom pridelená senátu 2T v zložení predseda senátu Mgr. Ivan Matel a členovia senátu JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ružena Sabová, keď zároveň korešpondujúca obsahu spisu je i tá skutočnosť, že na základe návrhu predsedu senátu 2T Mgr. Ivana Matela o 17. júna 2008 bol opatrením predsedu Špeciálneho súdu č. 9 z 18. júna 2008, sp. zn. Spr 385/2007, v uvedenej veci (proti obvinenému Y. U. a spol., vedenej pod sp. zn. PK-2T/16/2008) podľa § 246 ods. 1 Tr. por. a v zmysle ustanovenia III. oddielu Rozvrhu práce Špeciálneho súdu účinného od 1. januára 2008 za náhradného sudcu určený JUDr. Ján Buvala zo senátu 1T, ktorý následne doplnil z dôvodu čerpajúcej dovolenky chýbajúcu členku senátu 2T pri rozhodovaní o väzbe troch obvinených dňa 25. júna 2008. Prvostupňové rozhodnutie - rozsudok ŠTS z 23. júna 2010 následne vydal senát (2T) v zložení Mgr. Ivan Matel, JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ružena Sabová.

Uvedené skutočnosti považuje dovolací súd za vhodné doplniť niektorými ďalšími informáciami zistiteľnými z obsahu spisu, majúcimi význam z hľadiska ním prijatého záveru ohľadne vecnej opodstatnenosti uplatnenej námietky, a síce najprv tým, že v odôvodnení zmieňovaného opatrenia predsedu Špeciálneho súdu sa k účelu ustanovenia JUDr. Jána Buvalu uvádza, že tento sa ako náhradný sudca zúčastní rozhodovania o ďalšom trvaní väzby obvinených v uvedenej trestnej veci namiesto chýbajúcej členky senátu 2T JUDr. Ruženy Sabovej, ktorá až do 29. júna 2008 čerpá riadnu dovolenku (č. l. 2625 zv. č. VII). Už na danom mieste možno pritom konštatovať, že uvedené určenie JUDr. Jána Buvalu zo senátu 1T na rozhodovanie o väzbe je celkom zjavne nekorešpondujúce s tým, na čo slúži inštitút náhradného sudcu (k účelu ustanovenia náhradného sudcu viď § 246 ods. 1 Tr. por., - „Ak možno dôvodne predpokladať, že hlavné pojednávanie bude trvať dlhší čas alebo“).

Ďalšia okolnosť, na ktorú chce dovolací súd poukázať je potom tá, že senát v zložení Mgr. Ivan Matel, JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ján Buvala vypočul dňa 25. júna 2008 pred samotným rozhodnutím o väzbe obvinených U., Q. a A., keď prvý zo zmieňovaných sa vyjadril k dôvodom väzby „len“ prostredníctvom obhajcu, druhý sa rozhodol vôbec za nevyjadrovať (z dôvodu neprítomnosti jeho obhajcu) a napokon tretí sa vyjadril sám - konkrétne však len k samotným dôvodom väzby s tým, že v súvislosti so skutkovými zisteniami len poznamenal, že vo vzťahu k dvom skutkom sa čiastočne priznal (č. l. 2674 a nasl. zv. č. VII). V bezprostrednej nadväznosti na to potom treba uviesť, že „výpoveď“ A. následne vôbec nebola čítaná na hlavnom pojednávaní, a teda ani použitá ako „podkladová“ pre vydanie meritorneho rozhodnutia (vzhľadom na jej obsah ani nemal byť prečo).

A nakoniec je potrebné doplniť uvedené skutočnosti v tom smere, že na č. l. 3077 zv. č. IX sa nachádza opatrenie predsedu Špeciálneho súdu č. 14, zo 16. októbra 2008, sp. zn. Spr. 385/2007, ktorým bol podľa § 246 ods. 1 Tr. por. JUDr. Ján Buvala určený za náhradného sudcu v predmetnej trestnej veci za účelom účasti na hlavnom pojednávaní, a to s tým odôvodnením, že je možno dôvodne predpokladať, že hlavné pojednávanie bude trvať dlhší čas, a preto je nevyhnutné, aby sa na ňom zúčastnil aspoň jeden náhradný sudca.

Pokiaľ ide o záver dovolacieho súdu k otázke vecnej opodstatnenosti predloženej námietky (aj keď sa s ňou teda nebolo potrebné zaoberať pre nesplnenie základnej procesnej podmienky spočívajúcej v potrebe už jej predchádzajúceho vytýkania, ako už bolo uvedené vyššie), tak tento je taký, že pochybenie v podobe nesprávneho „označenia“ JUDr. Jána Buvalu ako náhradného sudcu v opatrení predsedu Špeciálneho súdu č. 9 z 18. júna 2008 je čisto formálneho charakteru - bez akéhokoľvek (materiálneho) vplyvu na to, že vo veci - v prvom stupni - inak konal a následne rozhodol zákonný senát, a síce senát 2T v zložení Mgr. Ivan Matel, JUDr. Jozef Šutka a JUDr. Ružena Sabová.

K bližšiemu ozrejmieniu vyššie uvedeného záveru dovolací súd dodáva:

Ad1/ Procesne správne mal byť na rozhodovanie o väzbe určený namiesto členky zákonného senátu 2T JUDr. Ruženy Szabovej - vzhľadom na potrebu neodkladného rozhodnutia o nej pred príchodom menovanej sudkyne z dovolenky - v súlade s § 50 ods. 2 písm. c) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v rozhodnom znení podľa II. oddielu s názvom „Určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov" - s odkazom na pravidlá uvedené v III. oddieli (v časti s názvom „Zastupovanie senátov") Rozvrhu práce Špeciálneho súdu vo vtedy účinnom znení zastupujúci sudca (a nie teda náhradný), avšak v zmysle zmieňovaného rozvrhu práce bol JUDr. Ján Buvala ako člen senátu 1T zároveň zastupujúcim sudcom pre chýbajúceho člena senátu 2T (t. j. aj v prípade dotknutého väzobného rozhodnutia konal zákonný senát, čo je však konštatovanie už úplne nad rámec podaného dovolania).

Zastupujúci sudca pritom v dôsledku účasti na takomto rozhodovaní (ad hoc) nenastupuje do konania (ako je tomu pri náhradnom sudcovi - viď k tomu § 246 ods. 2 Tr. por.) namiesto iného zákonného člena senátu, u ktorého nastala náhla prekážka, pre ktorú sa nemohol zúčastniť neodkladného úkonu, a preto senát 2T, ktorému bola vec pridelená, správne vykonával hlavné pojednávanie v „pôvodnom" zákonnom zložení.

Ad2/ Je pravdou tvrdenie dovolateľa, že aj výsluchy vykonané v súvislosti s rozhodovaním o väzbe sú potencionálne použiteľnými dôkazmi pre neskoršie meritórne rozhodnutie (v posudzovanej veci to pritom v tejto potencionálnej rovine aj zostalo, ako je zrejmé už zo skôr uvedeného), avšak nemožno súhlasiť s tým konštatovaním, že pravidlo nezmeniteľnosti senátu (pred ktorým je potrebné aby boli vykonané všetky dôkazy - § 278 ods. 2 Tr. por.) „bráni" tomu, aby bolo zloženie senátu konajúceho o väzbe v priebehu súdneho konania iné od toho, ktoré vykonáva hlavné pojednávanie a následne aj prijíma konečné (meritórne) rozhodnutie (platí však samozrejme, že po podaní obžaloby senát určený náhodným výberom následne rozhoduje aj o väzbe v danej veci - § 238 ods. 2 Tr. por., pričom ale pri separátnom rozhodovaní o väzbe môže dôjsť k zastúpeniu člena senátu bez zmeny zloženia pôvodného senátu pre následné rozhodovanie vo veci samej).

Vo všeobecnosti platí (obdobne ako je tomu napr. bežne pri čítaní zápisníc o výsluchoch vykonaných vyšetrovateľom a sudcom pre prípravné konanie v prípravnom konaní), že ak by boli zápisnice o výsluchoch vykonaných v priebehu súdneho konania v súvislosti s väzobným rozhodovaním prečítané na hlavnom pojednávaní, boli by tak zákonným spôsobom vykonané pred konajúcim senátom (§ 278 ods. 2 Tr. por.), ktorému by následne nič nebránilo použiť ich ako podklad pre svoje meritórne rozhodnutie.

Napokon záverom k rozoberanej námietke iba toľko, že záverom dovolateľ vyjadril pochybnosti o nestrannosti konajúceho prvostupňového súdu, tieto však plne odvodil len od údajného pochybenia v otázke zákonného zloženia konajúceho senátu 2T.

§. V kontexte dôvodu dovolania uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. dovolateľ - po prvotnej citácii § 130 ods. 1, ods. 2, § 131 ods. 1, § 263 ods. 4, § 264 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a poukaze na R 34/1980, R 3/1981, R 9/1985, ako i rozsudok najvyššieho súdu zo 7. apríla 2009, sp. zn. 2 Tdo 6/2009 - predovšetkým uviedol, že keďže v jeho trestnej veci nebol ani jeden svedok vypočúvaný na hlavnom pojednávaní zo strany ŠTS dotazovaný, aby sa výslovne vyjadril, či právo odoprieť vypovedať podľa § 130 ods. 2 Tr. por. využíva alebo nie, sú tieto (svedecké) výpovede procesne nepoužiteľné (neboli získané v súlade s Trestným poriadkom) a nemôžu teda tvoriť podklad pre skutkové závery, pričom dané pochybenie ŠTS bolo možné odstrániť iba opätovným výsluchom všetkých svedkov. Nemožno sa pritom stotožniť so záverom najvyššieho súdu k danej otázke, uvedeným v rozsudku z 11. februára 2011, a tiež uznesení z 3. októbra 2012, pretože ustanovenia § 263 ods. 4 a § 264 ods. 1 Tr. por. sa nevzťahujú len na zápisnice o výpovedi svedka v prípravnom konaní, ale aj na výpovede vykonané na hlavnom pojednávaní. Zákonodarcia totiž hovorí len o skoršej výpovedi svedka (bez rozlíšenia), ktorý na hlavnom pojednávaní využil svoje právo odoprieť výpoveď podľa § 130 Tr. por.

Ako ďalší nedostatok označil potom obvinený to, že na hlavnom pojednávaní boli o. i. čítané aj časti zápisníc o výsluchu svedkov z prípravného konania za účelom vyjadrenia sa a vysvetlenia rozporov, ktoré zápisnice však neobsahovali riadne poučenie o práve odprieť výpoveď. Konkrétne predmetné zápisnice neobsahovali označenie skutku, resp. skutkov, ktorých sa mala výpoveď týkať, časť z nich vôbec neobsahovala označenie obvinených, niektoré neobsahovali všetkých obvinených a v niektorých chýbalo uvedenie celého krstného mena. I keď niektoré zápisnice síce obsahovali vyjadrenie „vyšetrovateľom mi boli pred začiatkom výsluchu uvedené mená 17-tich obvinených, proti ktorým sa vedie trestné stíhanie“, aké mená boli vyšetrovateľom uvedené už však zo zápisníc zrejme nie je. J z uvedeného dôvodu má preto obvinený za to, že rozsudok ŠTS z 23. júna 2010 v spojení s rozsudkom najvyššieho súdu z 11. februára 2011 a uznesením najvyššieho súdu z 20. apríla 2011, ako aj uznesenie najvyššieho súdu z 3. októbra 2012 sú založené na nezákonne získaných dôkazoch (má ísť pritom najmä o zápisnice o výsluchoch svedkov A. R. z 18. januára 2007, Y. S. z 9. októbra 2007 a 18. apríla 2008, Y. H. z 24. januára 2008, L. Y. z 18. júla 2007, F. U. z 18. júla 2007, R. Y. z 19. júla 2007, C. Y., rod. R. zo 7. marca 2007, V. V. z 2. októbra 2007, C. Y. z 12. februára 2007, L. Q. z 24. apríla 2007, K. S. z 25. apríla 2007, K. U. z 24. mája 2007, I. T. z 8. februára 2007 a T. N. zo 14. apríla 2007 a z 23. júla 2007). K uvedenej námietke pritom nezaujal najvyšší súd v uznesení z 3. októbra 2012 žiadne stanovisko.

Napokon, v súvislosti s výsluchom svedka C. Y., rod. R., poukázal dovolateľ na to, že tak obhajca obvineného U. na hlavnom pojednávaní, ako i samotný menovaný obvinený v rámci odvolania uviedol, že malo byť postupované podľa čl. 9 Dohovoru o vzájomnej pomoci v trestných veciach medzi členskými štátmi Európskej únie, ktorý umožňuje dočasné odovzdanie osôb vo výkon trestu odňatia slobody na účely vyšetrovania, pričom z rozsudku z 23. júna 2010 vôbec nie je zrejmé, z akých dôvodov nebolo možné alebo žiaduce, aby tento svedok bol dočasne odovzdaný na účely jeho výsluchu slovenským justičným orgánom. Rovnako obhajca obvineného U. a tiež sám menovaný obvinený vyslovili názor, že výsluchu dotknutého svedka na Krajskom súde v Plzni sa mal zúčastniť náhradný sudca, keď ustanovenie § 246 ods. 3 Tr. por. bolo aplikovateľné per analogiam. Z uvedeného dôvodu preto žiadali o jeho opätovný výsluch, avšak ani predmetnými argumentmi sa najvyšší súd v uznesení z 3. októbra 2012 podrobnejšie nezaoberal. Ak ide pritom o taký argument strany, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (dovolať tu poukázal na rozhodovaciu činnosť ESLP, ako i ústavného súdu).

V prípade všetkých „troch“ vyššie zhrnutých námietok obvinený zhodne upozornil i na porušenie práva na zákonné a spravodlivé súdne konanie vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, resp. tiež práva na preskúmateľné súdne rozhodnutie (v tých prípadoch, kde najvyšší súd nezaujal k jeho námietke žiadne stanovisko), vyplývajúce rovnako z už uvedených článkov. Dovolať tiež úplne záverom v súvislosti s vyššie uvedeným konštatoval, že súčasťou práva na obhajobu je nielen podávať opravné prostriedky, ale aj na podstatné argumenty uvedené v odvolaní dostať primeranú súdnu odpoveď, čoho nerespektovaním v posudzovanej veci bolo potom zároveň zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu - § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

V prípade vyššie uvedených námietok (ako v prípade každej inej námietky) dovolateľa je ako prvé potrebné riešiť ich potencionálnu subsumovateľnosť pod niektorý z dovolacích dôvodov, od čoho sa následne odvíja ďalší „prístup“ k nim zo strany dovolacieho súdu.

Tu je možné konštatovať, že vecné výhrady podrobne špecifikované vyššie sú v plnom rozsahu podraditeľné pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to i v tých častiach, kde údajnú nezákonnosť pri vykonávaní dokazovania dovolateľ v podstate „odvíja“ od porušenia práva na obhajobu - dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. je oproti predtým uvedenému dôvodu všeobecnejší.

A nakoľko teda námietky sú potencionálne podraditeľné pod dôvod dovolania podľa písm. g) § 371 ods. 1 Tr. por., bolo potrebné sa následne zaoberať otázkou splnenia zákonnej podmienky uvedenej v § 371 ods. 4 Tr. por., a síce ich predchádzajúcim vytýkaním v pôvodnom konaní (t. j. najneskôr v odvolacom

konaní) - za predpokladu, že boli vtedy obvinenému známe. V opačnom prípade by totiž aj v prípade zistenia ich vecnej opodstatnenosti uvedené zákonné ustanovenie bránilo dovolaciemu súdu vysloviť naplnenie príslušného dovolacieho dôvodu.

Dovolací súd teda preskúmal predložený spisový materiál so zameraním na uvedenú otázku a zistil, že zmieňovaná zákonná podmienka „povinnej predchádzajúcej výtky“ nebola v prípade dovolateľa splnená. To, že uvedené okolnosti boli vytýkané zo strany iných spoluobvinených je pritom irelevantné, keďže zákon požaduje vytýkanie zo strany konkrétneho dovolateľa. Rovnako je zrejmé, že obvinenému (resp. obhajobe) boli námietkami tvrdené chyby známe z priebehu konania.

S ohľadom k posledne uvedenému je potom následne úplne nenáležitý i poukaz, že odvolací súd v dovolaní napadnutom uznesení z 3. októbra 2012 nereagoval na predmetné námietky - nemal totiž na čo reagovať, keďže žiadne takéto námietky zo strany obvineného C. Z. v odvolacom konaní predložené neboli. Tiež nedá nepodotknúť, že tak ako pri predmetných námietkach, aj v kontexte iných námietok dovolateľ často odkazuje, resp. sa odvoláva (prípadne poukazuje tiež na pochybenia) na rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorými tento „správoplatnil“ prvostupňový rozsudok z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, vo vzťahu k iným obvineným - konkrétne ide jednak o rozsudok z 11. februára 2011, sp. zn. 1 To 23/2010, a jednak uznesenie z 20. apríla 2011, sp. zn. 1 To 4/2011. Ide však o dovolaním nenapadnuté rozhodnutia, týkajúce sa iných obvinených a dovolací súd nemá preto dôvod za týmito zaoberať, resp. sa k nim akokoľvek vyjadrovať.

Nemožnosť dovolacieho súdu zaoberať sa skôr neuplatnenými námietkami v zákonom ustanovenom rozsahu je zásadnou kompetenčnou otázkou, keď porušenie takého zákazu použiteľnosti dotknutých okolností by bolo príkrym porušením čl. 2 ods. 2 ústavy (dovolací súd nemôže konať iným spôsobom a v inom rozsahu, ako ustanovuje zákon - v tomto prípade Trestný poriadok). To však neznamená, že dovolací súd zároveň „mlčky“ tieto dovolacie námietky, mimo možnosti ich preskúmať, vecne odobruje.

A napokon záverom nedá nepoznamenať tú skutočnosť, že neušlo pozornosti konajúceho dovolacieho senátu, že argumentačne úplne totožné námietky boli predložené aj zo strany iných obvinených v nimi podaných dovolaniach, pričom najvyšší súd ich vyhodnotil ako neopodstatnené - a to s podrobným odôvodnením (viď str. 38 a nasl. uznesenia najvyššieho súdu z 24. apríla 2013, sp. zn. 1 TdoV 9/2012 ;resp. tiež rovnako str. 19 a nasl. uznesenia najvyššieho súdu zo 17. júna 2013, sp. zn. 1 TdoV 10/2012).

I v súvislosti s inými dovolacími námietkami dovolateľa je pritom zjavné, že obvinený sa (pravdepodobne najmä v dôsledku doručovaní podaných dovolaní navzájom na vyjadrenie - ktorá povinnosť však mimochodom z ustanovenia § 376 Tr. por. nevyplýva, keďže spoluobvinený nie je strana, ktorá by mohla byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknutá) „inšpirovali“ navzájom.

V kontexte uplatneného dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený (opäť najskôr citujúc príslušné ustanovenia - v danom prípade čl. 7 ods. 1 dohovoru a čl. 49 a čl. 50 ods. 6 ústavy) uviedol, že hoci v podaní z 9. februára 2011 namieta obvinený Y. U. aj vady hmotnoprávneho posúdenia, týmito námietkami týkajúcimi sa právnej kvalifikácie skutku č. 1 - predovšetkým z hľadiska rozdielného znenia a znakov daného trestného činu v priebehu času - sa najvyšší súd v rámci uznesenia z 3. októbra 2012 bližšie nezaoberal. Rovnako tak nezaujal najvyšší súd žiadne stanovisko ani k hmotnoprávnym námietkam vo vzťahu k ďalším skutkom - č. 2 a č. 6.

Ďalej sa v podanom dovolaní k tomu uvádza nasledovné (doslovne citujúc):

„Podľa § 185a ods. 1 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon (ďalej len „Tr. zák.“) kto založí alebo zosnuje zločineckú skupinu, je jej členom, je pre ňu činný alebo ju podporuje, potresce sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov alebo prepadnutím majetku.

Do 31. augusta 2002 sa v zmysle § 89 ods. 27 Tr. zák. zločineckou skupinou rozumie dlhší čas trvajúce

zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania trestnej činnosti s cieľom

- a) dosiahnuť zisk, alebo
- b) preniknúť do orgánov verejnej moci, a tak získať nad nimi kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť, alebo
- c) preniknúť do orgánov podnikateľských alebo nepodnikateľských subjektov, a tak získať nad nimi kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej, ktoré sa vyznačujú vysokým stupňom deľby práce medzi jednotlivými členmi zločineckej skupiny v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania.

V dobe od 1. septembra 2002 do 31. júla 2004 sa v zmysle § 89 ods. 27 Tr. zák. zločineckou skupinou rozumie dlhší čas trvajúce zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania obzvlášť závažnej trestnej činnosti, trestného činu podľa § 252 alebo niektorého z trestných činov podľa § 160 až 162 s cieľom

- a) dosiahnuť zisk, alebo
- b) preniknúť do orgánov verejnej moci, a tak získať nad nimi kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť, alebo
- c) preniknúť do orgánov podnikateľských alebo nepodnikateľských subjektov, a tak získať nad nimi kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej, ktoré sa vyznačujú vysokým stupňom deľby práce medzi jednotlivými členmi zločineckej skupiny v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom v tomto období obzvlášť závažnými trestnými činmi sú trestné činy uvedené v § 62 a tie úmyselné trestné činy, na ktoré tento zákon ustanovuje trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej osem rokov.

V dobe od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2005 sa v zmysle § 89 ods. 27 Tr. zák. zločineckou skupinou rozumie štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden trestný čin alebo viac trestných činov, za ktoré je možné uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej päť rokov, alebo niektorého z trestných činov podľa § 160 až 162 na účel

- a) priameho alebo nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody,
- b) preniknutia do orgánu verejnej moci s cieľom získať nad ním kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej, alebo
- c) preniknutia do orgánu podnikateľského alebo nepodnikateľského subjektu s cieľom získať nad ním kontrolu alebo uplatniť svoj vplyv, aby sa zakryla alebo legalizovala ich trestná činnosť alebo príjmy z nej.

V každom prípade však založenie, zosnovanie, členstvo i činnosť pre zločineckú skupinu museli byť páchané s cieľom spáchať trestný čin, resp. vymedzené trestné činy, ktorých závažnosť sa postupne menila, ale zároveň pri alternatívach podľa písmena a) § 89 ods. 27 Tr. zák. v znení jeho neskorších zmien, vždy to muselo byť páchané s cieľom dosiahnuť zisk, resp. na účel priameho či nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody. Oboje muselo byť naraz naplnené a u každého páchatela, aj keď bol len členom alebo činným pre zločineckú skupinu, muselo to byť pokryté vedomostnou zložkou jeho zavinenia, minimálne vo forme uzrozumenia s týmito účelmi. Na skutok popisujúci založenie, zosnovanie a činnosť zločineckej skupiny musia nadväzovať konkrétne skutky, zakladajúce konkrétne trestné činy, ktoré spadali do rámca § 89 ods. 27 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005, v poslednom období jeho účinnosti od 1. augusta 2004 to boli trestné činy s hornou hranicou trestnej sadzby odňatia slobody najmenej päť rokov alebo trestné činy podľa § 160 až 162 Tr. zák. vtedy účinného. Nemôže to ostať len v rovine všeobecného konštatovania. V prípravnom konaní neboli zadovážené dôkazy od koho konkrétne, od ktorých podnikov, či fyzických osôb mala ziskávať zločinecká skupina finančné prostriedky ako zisk, alebo iné materiálne výhody (uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 2 Toš 4/2009, z 26. februára 2010).

Na skutok rozsudku popisujúci založenie, zosnovanie a činnosť údajnej zločineckej skupiny nenadväzujú žiadne konkrétne skutky, zakladajúce konkrétne trestné činy s cieľom dosiahnuť zisk, ktoré by spadali

do rámca § 89 ods. 27 Tr. zák. v znení účinnom do 31. augusta 2002.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že zo všeobecných konštatovaní uvádzaných v odôvodnení rozsudku z 23. júna 2010, vychádzajúcich zo všeobecných výpovedí spolupracujúcich svedkov alebo obžalovaných, že údajná zločinecká skupina mala zisk z tzv. výpalného, nepostačuje, keď v skutkovej vete nebol konkretizovaný žiadny taký trestný čin. Neboli zadovážené ani žiadne dôkazy, od koho konkrétne, od ktorých podnikov či fyzických osôb mala získavať údajná zločinecká skupina finančné prostriedky ako zisk trestnou činnosťou, keď ani žiaden konkrétny poškodený neuviedol, že by bol vydieraný alebo platil tzv. výpalné.

Prvý konkrétny skutok, ktorého spáchanie sa pripisuje údajnej zločineckej skupine, sa mal stať až v mesiaci december 2003, kedy však už Tr. zák. v znení účinnom od 1. septembra 2002 do 31. júla 2004 v ustanovení § 89 ods. 27 vyžadoval zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania obzvlášť závažnej trestnej činnosti alebo taxatívne uvedených trestných činov.

Žiaden zo skutkov č. 3 až 5. rozsudku z 23. júna 2010, ktoré mali byť spáchané v období od decembra 2003 do júla 2004, nebol kvalifikovaný ako obzvlášť závažný trestný čin alebo taxatívne uvedený trestný čin v ustanovení § 89 ods. 27 Tr. zák. v jeho znení od 1. septembra 2002 do 31. júla 2004. Z tohto dôvodu k spáchaniu trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. v dobe do 31. decembra 2005 nemohlo dôjsť.

Navyše v skutkovej vete skutku č. 3 rozsudku absentuje obsah výhražného telefonátu z bratislavského telefónneho čísla od doposiaľ neustálenej osoby, z ktorého by bolo zrejmé násilie alebo hrozba násilia uvádzané v právnej vete skutku č. 3 rozsudku z 23. júna 2010. Vzhľadom na túto skutočnosť je aj právne posúdenie takto vymedzeného skutku nesprávne.

Pokiaľ ide o čiastkový útok v skutku č. 5 rozsudku z 23. júna 2010, ktorý mal byť spáchaný v mesiaci september 2004, tento trestný čin bol kvalifikovaný ako hrubý nátlak podľa § 235b ods. 1 Tr. zák., za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody na jeden rok až tri roky. Vzhľadom na znenie § 89 ods. 27 Tr. zák. v znení účinnom od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2005 teda nešlo o trestný čin s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej päť rokov.

Z vyššie uvedeného je zrejmé, že za účinnosti Trestného zákona v skutkových vetách rozsudku nie je uvedený žiadny trestný čin, ktorý by zakladal zodpovednosť za založenie, zosnovanie, členstvo alebo činnosť pre zločineckú skupinu. Inými slovami povedané, údajné založenie, zosnovanie, členstvo alebo činnosť pre zločineckú skupinu ani nemohlo byť spáchané s cieľom spáchať trestný čin, resp. vymedzené trestné činy, ktorých závažnosť sa postupne menila a zároveň s cieľom dosiahnuť zisk, resp. na účel priameho či nepriameho získania finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody.

V súvislosti s právnym posúdením trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny za úplne absurdnú považujem tú časť odôvodnenia rozsudku z 23. júna 2010 na str. 87, kde sa uvádza, že podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (...). Jedná sa o obzvlášť závažný úmyselný trestný čin v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (...), podľa ktorého obzvlášť závažnými trestnými činmi sú trestné činy uvedené v § 62 (...), pričom v § 62 ods. 1 Tr. zák. v predchádzajúcej uvedenej účinnosti je v tomto ustanovení uvedený trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a Tr. zák. v predchádzajúcej uvedenej účinnosti. Inými slovami ŠTS dospel k záveru, že nakoľko v § 62 ods. 1 Tr. zák. je uvedený aj trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny, bol spáchaný trestný čin trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 296 Trestného zákona (má sa na mysli zákon č. 300/2005 Z. z. - poznámka dovolacieho súdu) kto založí alebo zosnuje zločineckú skupinu, je jej členom, je pre ňu činný alebo ju podporuje, potrestá sa odňatím slobody na päť rokov až desať rokov.

Podľa § 129 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. augusta 2009 zločineckou skupinou sa na účely tohto zákona rozumie štruktúrovaná skupina najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov, trestný čin legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 alebo niektorý z trestných činov korupcie podľa ôsmej hlavy tretieho dielu osobitnej časti na účely priameho alebo nepriameho získania finančnej alebo inej výhody.

Po 1. januári 2006 nie je zo skutkovej vety skutku č. 1 rozsudku a na ne nadväzujúce konkrétne skutky vôbec zrejmé, v čom konkrétne boli naplnené znaky zločineckej skupiny, teda, že išlo o štruktúrovanú skupinu najmenej troch osôb, ktorá existuje počas určitého časového obdobia a koná koordinovane s cieľom spáchať jeden alebo viacej zločinov.

Čo sa týka uvádzania členstva C. Z. v zločineckej skupine, nemožno toto tvrdiť len s poukazom na údajné spáchanie jeho skutku v bode 3/ rozsudku, kde mimo iných poukazujem na tú skutočnosť, že môj mandant kategoricky poprel akúkoľvek účasť na tomto skutku s tým, že nikdy „svedka“ Y. S. neviezol do Zlatníckej doliny a s týmto skutkom nemá nič spoločné.

Čo sa týka skutku č. 5 rozsudku, kategoricky popiera jeho spáchanie, na miesto údajného skutku odviezol C. R. na jeho požiadanie, a to viackrát, jednak na Obecný úrad a jednak na Obecnú políciu v Kravanoch nad Dunajom, a to na požiadanie C. R., pričom viezol aj iné osoby, ktoré priviedol R., on však sa ubytoval v C. R. na moteli a na druhý deň postupoval podľa pokynu C. R., že ich ako vodič vyzdvihol a odviezol do Senice. Jemu sľúbená odmena za odvoz a dovoz doposiaľ vyplatená nebola, v danom prípade robil len „taxikára“, s rodinou Y. nedošiel do žiadneho kontaktu.

Pokiaľ sa prvostupňový i odvolací súd opiera pri mojom uznaní viny o výpovede Y.E., resp. C. Y., rod. R., tu chcem poukázať, že obdobne nepostupoval najvyšší súd u C. Q. - viď uznesenie najvyššieho súdu, sp. zn. 1 To 4/2011, z 20. apríla 2011, str. 38 ods. 4, kde nepostačovalo k usvedčeniu len samotné tvrdenie Y. S., naproti tomu v mojom prípade je táto výpoveď považovaná za vierohodnú v spojení s C. Y., rod. R.. Dávam do pozornosti dovolacieho súdu i tú skutočnosť, že súd prvého a druhého stupňa zohľadňoval účelové svedectvá A. V., T. Q., C. A., Y. S. a C. Y., rod. R., ktorých cieľom pri týchto účelových výpovediach bola snaha získať pre seba výhodu, či už v menšom treste, resp. získanie beztrestnosti, viď S. - Y..

Z ustanovenia § 89 ods. 27 Tr. zák. okrem iného vyplýva, že zločineckou skupinou sa rozumie dlhší čas trvajúce zoskupenie najmenej troch osôb na účely páchania trestnej činnosti. S nezistenými osobami nie je možné postupne vytvárať a štruktúrne formovať zločineckú skupinu, nakoľko absentuje jeden zo základných znakov zločineckej skupiny, ktorým je zoskupenie najmenej troch osôb. Inými slovami, aby došlo k založeniu zločineckej skupiny, musia byť ustálené minimálne tri konkrétne osoby, ktoré sa na účely páchania trestnej činnosti uvedenej v ustanovení § 89 ods. 27 Tr. zák. zoskupia. Z tohto dôvodu považujem právne posúdenie skutku č. 1 rozsudku z 23. júna 2010 za nesprávne a odporujúce ustanoveniu § 185a ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 89 ods. 27 Tr. zák."

Ak ide o vyššie uvedenú časť dovolacej argumentácie, k tejto je potrebné v prvom rade uviesť, že časť z vyššie uvedených námietok je skutkového charakteru, a teda z pohľadu daného dovolacieho konania irelevantného, a časť tvoria námietky právne, keď iba týmito sa je potrebné zo strany konajúceho dovolacieho senátu zaoberať - z hľadiska ich potencionálnej subsumovateľnosti pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Pod námietkami, ktorými dovolateľ „brojí“ proti ustáleným skutkovým záverom učiněným zo strany súdov nižšieho stupňa (od nesprávosti ktorých odvíja následne nesprávne právne posúdenie), treba potom konkrétne rozumiť tie z vyššie uvedených tvrdení, v ktorých sa argumentuje: nedostatkom požadovaného zavinenia; nepreukázaním toho, od koho konkrétne mala získať (údajná) zločinecká skupina finančné prostriedky ako zisk trestnou činnosťou; nemožnosťou uvádzania členstva C. Z. v

zločineckej skupine len s poukazom na údajné spáchanie skutku č. 3/, na ktorého spáchaní mimochodom svoju účasť kategoricky poprel (že nikdy svedka Y. S. neviezol do Zlatníckej doliny); nespáchaním skutku č. 5/ (a to v celom rozsahu súvisiacej argumentácie - so záverom, že robil len „taxikára“); a napokon i tým, že oba vo veci konajúce súdy sa pri uznaní viny dovolateľa opierajú o výpovede Y. S., resp. C. Y., rod. R., ktoré však nemali byť považované za vierohodné, keď boli zároveň zohľadňované i ďalšie účelové svedectvá.

Vo „zvyšku“ ide potom o námietky právne, keď podstata argumentácie dovolateľa v súvislosti so skutkom č. 1/ spočíva v tom, že právna kvalifikácia predmetného skutku ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (resp. v prípade niektorých iných spoluobvinených ako založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny podľa § 296 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v príslušnom znení) je nesprávna, keďže v žiadnom relevantnom čase nemožno s poukazom na ďalšie stíhané konkrétne skutky hovoriť o naplnení všetkých zákonom požadovaných znakov zločineckej skupiny.

Pokiaľ ide pritom o časovo chronologický vývoj definície zločineckej skupiny, ktorá bola najskôr definovaná v Trestnom zákone č. 140/1961 Zb. v ustanovení § 89 ods. 27 a v „novom“ Trestnom zákone č. 300/2005 Z. z. následne v ustanovení § 129 ods. 3 aktuálne ods. 4), uvedený dovolateľom v podanom dovolaní, tak tento je správny - zodpovedajúci príslušným legislatívnym zmenám, a preto sa ho aj rozhodol dovolací súd odčítovať (keby to neurobil v rámci sumarizácie námietok uvedených vyššie, urobil by tak v rámci vysporiadania sa s nimi - z dôvodu prehľadnosti).

Obsahom právnej námietky dovolateľa uvedenej v súvislosti so skutkom č. 3/ je napokon tá skutočnosť, že právne posúdenie predmetného skutku nemôže obstáť z dôvodu absentujúceho násillia alebo hrozby násillia v skutkovej vete (táto totiž neobsahuje obsah výhražného telefonátu).

Dovolací súd - pri viazanosti uplatnenými vecnými námietkami (R 120/2012) - konštatuje, že s vyššie uvedeným právnym názorom dovolateľa sa nie je možné stotožniť, a to z nasledovných dôvodov:

V prvom rade, ak ide o vo všeobecnosti zákonom požadované znaky zločineckej skupiny, tak týmito sú:

- i/ zoskupenie najmenej troch osôb;
- ii/ existencia zoskupenia počas určitého (dlhšieho) obdobia;
- iii/ účel zoskupenia - páchanie trestnej činnosti (súčasťou neskorších legálnych definícií zločineckej skupiny je i presnejšie uvedený požadovaný druh páchanej trestnej činnosti);
- iv/ cieľ páchania trestnej činnosti - o. i. alternatíva (relevantná z hľadiska posudzovanej veci) dosahovania zisku, resp. priame či nepriame získanie finančnej výhody alebo inej materiálnej výhody;
- v/ štruktúrovanosť zoskupenia a koordinovanosť jeho konania (uvedené znaky boli zákonom požadované až s účinnosťou od 1. augusta 2004), resp. vysoký stupeň delby práce medzi jednotlivými členmi zločineckej skupiny v rámci jej vnútorného organizačného usporiadania (do 31. júla 2004).

Čo sa týka potom skutkovej vety uvedenej pod č. 1/, ktorej znením je dovolací súd viazaný (a ktorá je v plnom znení citovaná hneď úvodom odôvodnenia daného rozhodnutia), tak z jej obsahu je potom zrejmé jednak naplnenie všetkých vyššie uvedených definičných znakov zločineckej skupiny a jednak tiež celkom nepochybne i to, že dovolateľ C. Z. bol členom tejto zločineckej skupiny (konkrétne vykonával funkciu tzv. biletára - vyhadzovača, rozbíjača a šoféra) - zosnovanej najneskôr v roku 2001 Y. U. spolu s inými nezistenými osobami a pôsobiacej do 29. septembra 2007 - v rozmedzí rokov 2001 až 2005. Preto aj právne posúdenie dotknutého skutku u obvineného C. Z. ako (obzvlášť závažný) trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny a teroristickej skupiny podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (kvalifikačne bol v prípade menovaného obvineného použitý Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005) - je správne.

Zo zmieňovaných definičných znakov zločineckej skupiny sa je pritom potrebné s ohľadom na obsah podaného dovolania bližšie pozastaviť „len“ pri dvoch, a síce vyššie uvedených pod písm. i/ a iii/ (tento sa pritom zároveň „prekrýva“ so znakom uvedeným pod písm. iv/).

Ak ide o „prvý“ znak, spočívajúci v nevyhnutnosti zoskupenia najmenej troch osôb, tak o jeho naplnení nemožno podľa názoru dovolateľa hovoriť v posudzovanom prípade preto, lebo „s nezistenými osobami nie je možné postupne vytvárať a štrukturálne formovať zločineckú skupinu“, resp. „inými slovami, aby došlo k založeniu zločineckej skupiny, musia byť ustálené minimálne tri konkrétne osoby.“

Predovšetkým, je jasné, že minimálne tri osoby sa vyžadujú tak na založenie (zosnovanie) zločineckej skupiny, ako i počas jej trvania - uvedené ale v posudzovanej veci nie je problematické. Avšak, na rozdiel od vyššie uvedeného tvrdenia je dovolací súd toho názoru, že na naplnenie zmieňovaného znaku plne postačuje, ak vo veci konajúci súd na základe vykonaného dokazovania dospeje k jednoznačnému záveru, že v úvode - pri založení (zosnovaní) konkrétnej zločineckej skupiny participovali minimálne tri osoby s tým, že všetky tieto osoby sa nemusia podariť identifikovať presne menom a priezviskom.

Tak, ako aj v iných prípadoch, i tu bol jedným zo zakladateľov (zosnovateľov) zároveň vodca zločineckej skupiny, pričom podľa znenia ustáleného skutku mal tento dotknutú zločineckú skupinu najneskôr od roku 2001 postupne vytvárať a štrukturálne formovať „s doposiaľ nezistenými osobami“. Z hľadiska použitého gramatického tvaru je teda zjavné, že tu okrem Y. U. možno hovoriť o ďalších minimálne dvoch osobách, a teda vyššie uvedený znak bol naplnený.

Pokiaľ ide potom o samotný účel zoskupenia, k nesplneniu ktorého znaku smerovala prevažná časť dovolacej argumentácie obvineného C. Z., tak v danom smere poukazoval menovaný konkrétne na to, že:

Ad1/ zákon v dobe do 31. augusta 2002 požadoval, aby zoskupenie bolo vytvorené na účely páchania trestnej činnosti, avšak z daného obdobia nie je žiaden zo stíhaných skutkov - prvý konkrétny skutok, ktorého spáchanie sa pripisuje (údajnej) zločineckej skupine, sa mal totiž stať až v mesiaci december 2003.

Ad2/ v dobe od 1. septembra 2002 do 31. júla 2004 sa vyžadovalo páchanie obzvlášť závažnej trestnej činnosti (obzvlášť závažnými trestnými činmi boli pritom všetky úmyselné trestné činy s hornou hranicou trestnej sadzby trest odňatia slobody najmenej 8 rokov a trestné činy konkrétne vymenované v § 62 Tr. zák. - napr. trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 3, resp. hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 2, 3, 4 a 5 a § 235b ods. 4 a 5 Tr. zák.), trestného činu legalizácia príjmu z trestnej činnosti podľa § 252 alebo niektorého z korupčných trestných činov podľa § 160 až 162, avšak tento znak v uvedenom období nemohol byť naplnený, pretože žiaden z konkrétnych skutkov spáchaných v predmetnom období nebol takto kvalifikovaný.

Ad3/ v dobe od 1. augusta 2004 do 31. decembra 2005 zákon požadoval jeden alebo viac trestných činov, za ktoré je možné uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej 5 rokov alebo niektorý z korupčných trestných činov podľa § 160 až 162 Tr. zák., pričom ale za skutok č. 5/, spáchaný v mesiaci september 2004, kvalifikovaný ako hrubý nátlak podľa § 235b ods. 1 Tr. zák., bolo možné uložiť „len“ trest odňatia slobody na 1 až 3 roky.

Zjednodušene povedané, dovolateľ otázku správnosti právnej kvalifikácie skutku č. 1/ - ako trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny robí bezprostredne závislou od existencie a (zároveň) následnej právnej kvalifikácie ďalších skutkov, „pričítateľných“ tejto zločineckej skupine. Na danom mieste sa žiada pritom poznamenať, že v preskúmvanej veci bolo rozsudkom ŠTS z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008, odsúdených spolu 15 osôb za 12 skutkov, keď skutok č. 1/ bol kvalifikovaný ako založenie, zosnovania a podporovanie zločineckej skupiny (podľa Trestného zákona v rozdielnom znení účinnosti u jednotlivých obvinených) a v prípade ďalších skutkov išlo takmer bezvýnimočne buď o trestný čin vydierania alebo hrubého nátlaku.

Ak ide o vyššie uvedené úvahy obvineného C. Z., tak dôsledkom týchto je vlastne záver, že „trestný čin podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. (resp. podľa § 296 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.) je samostatne

nestíhateľný", čo rozhodne treba poprieť.

K „skutkovej oddelenosti“ - t. j. ide o viacčinný súbeh trestného činu podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. resp. podľa § 296 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. a iného trestného činu - sa, a to judikatúrne najvyšší súd už vyjadril v rozsudku z 26. novembra 2014, sp. zn. 2 To 9/2014, publikovanom pod R 29/2018. Odkazujúc na tam uvedené závery, uvádza dovolací súd v súvislosti preskúmvanej veci nasledovné:

V tejto veci je účel resp. cieľ založenia (existencie) zločineckej skupiny vyjadrený v skutku č. 1/ tak, že táto bola založená a fungovala s „cieľom páchania zločinov tak, aby tým získali priamo alebo nepriamo finančný a majetkový prospech najmä spôsobom vydierania, zastrašovaním, podvodmi a vyhrážkami“, tiež je ďalej v skutku uvádzané „vymáhanie pohľadávok“, či „vyberanie nelegálnych poplatkov od podnikateľov za tzv. ochranu“ ako súčasť rámcového popisu trestnej činnosti, keď významná z hľadiska ďalších záverov dovolacieho súdu je i tá skutočnosť, že „zločinecká skupina disponovala zbraňami ako sú baseballové palice a obušky“.

Platí, že trestný čin založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny je trvácim trestným činom, a teda z hľadiska vývojových štádií, časom spáchania (dokonania) tohto činu je okamih vzniku protiprávneho stavu, a okamihom jeho dokončenia („dopáchania“) je odstránenie (zánik) protiprávneho stavu (alebo oznámenie vznesenia obvinenia, ak by protiprávny stav naďalej pretrval) - v posudzovanej veci v prípade obvineného C. Z. „odstránenia protiprávneho stavu“ predstavuje konkrétne ukončenie jeho členstva v zločineckej skupine v roku 2005 (preto trestnosť činu u neho posúdená podľa Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005, keďže neskorší zákon nebol pre neho priaznivejší - § 2 ods. 1 aktuálne účinného Trestného zákona a sprostredkovane § 16 ods. 1 Trestného zákona v znení účinnom do 31. decembra 2005). Zároveň však ale platí, že ak máme hovoriť o „udržiavaní protiprávneho stavu“, tak po celý čas musí ísť - jednoducho povedané - o túto protiprávnú činnosť, t. j. neustále naplňajúcu znaky príslušnej skutkovej podstaty (trestného činu založenia, zosnovania a podporovania zločineckej skupiny podľa Trestného zákona v príslušnom znení - v preskúmvanej veci bol tento u jednotlivých obvinených použitý v rozdielnom znení vzhľadom na ich účasť v skupine, resp. činnosti pre ňu).

Vyššie uvedené konštatovanie - o nevyhnutnosti neustáleho naplňovania znakov príslušnej skutkovej podstaty - potom ale neznamená, že členovia určitého zoskupenia sa musia v rozhodnom čase dopustiť (byť právoplatne uznaní za vinných) presne toho druhu trestnej činnosti, resp. trestného činu s takou hroziacou sadzbou ako to požaduje Trestný zákon od 1. septembra 2002 s určitými obmenami až doposiaľ.

Rozhodujúce je, že zločinecká skupina po celý čas existuje za tým účelom, a práve neustála danosť toho účelu je rozhodujúca (aj keby sa v určitom rozhodnom čase napr. žiadneho trestného činu preukázateľne nedopustila). To, či je v tom - ktorom prípade účel zoskupenia taký, ako požaduje zákon (v rozhodnom znení), nemôže byť potom závislé len od konkrétneho právneho posúdenia ďalších konkrétnych skutkov pričítateľných tejto skupine, resp. celkovo vôbec od ich spáchania (aj keď v konkrétnom prípade môže byť splnenie účelu evidentné práve z týchto ďalších konkrétnych skutkov).

Neplatí teda, že na to, aby bolo možné hovoriť o zločineckej skupine, na skutok popisujúci založenie, zosnovanie a podporovanie zločineckej skupiny musia nadväzovať konkrétne skutky, zakladajúce zákonom presne požadované trestné činy. Trestnosť tu spočíva vo vedomej príslušnosti k účelovo zameranej skupine, v jednotlivých zákonom ustanovených formách takej príslušnosti (aktuálne členstvo), a účel založenia skupiny sa buď páchaním ďalšej trestnej činnosti naplní (vtedy pôjde o iné skutky a viacčinný súbeh trestných činov), alebo nenaplní (je možné „sólo“ stíhanie len za vytvorenie štruktúry skupiny a začlenenia sa do nej, napr. pri „predčasnom“ odhalení takej činnosti bez jej konkrétnych, účel naplňajúcich výsledkov).

Účel založenia skupiny (aj in concreto) spočíva (a úmysel páchatel'ov nepochybne smeruje) k maximalizácii kriminálne relevantného efektu (napr. majetkového profitu z výpalníctva a vymáhačstva

ako foriem trestného činu hrubého nátlaku). Splnenie kvalifikačných parametrov trestnej činnosti charakteristickej pre zločineckú skupinu (nie trestnej činnosti ex post spáchanej, ale z hľadiska účelu skupiny zamýšľanej) teda nie je limitované ďalšími skutkami, ktoré sú členom (preukázateľne založenej) skupiny v priebehu jej činnosti dokázané (aj keď taká okolnosť hodnotenie dôkazov vo vzťahu k predmetnej otázke nepochybne zjednoduší).

Pokiaľ ide o preskúvanú vec, skutková veta č. 1/ obsahuje uvedenie účelu založenia ako i následnej existencie zoskupenia (viď vyššie), keď tam uvedený druh trestnej činnosti je taký, že v každom rozhodnom období trvania dotknutého zoskupenia (najneskôr od roku 2001 do 29. septembra 2007) spĺňal vzhľadom na hroziace trestné sadzby zákonom požadovaný druh závažnosti trestnej činnosti, za účelom ktorého dotknutá skupina bola založená a kvôli čomu vlastne neustále existovala.

Konkrétnejšie - s ohľadom na predložené dovolacie námietky obvineného - možno uviesť, že napr. za spáchanie trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235a ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom od roku 2001 do 31. decembra 2005 hrozilo odňatie slobody od 3 do 10 rokov (už v prvom odseku).

Ak ide potom o trestný čin vydierania, za tento Trestný zákon v znení účinnom od roku 2001 do 31. decembra 2005 v druhom odseku hrozil trestom odňatia slobody od 2 do 8 rokov, pričom si treba uvedomiť, že pri kvalifikačnom znaku v podobe okolnosti podmieňujúcej použitie vyššej trestnej sadzby - napr. spôsobenie škody požadovaného rozsahu, bolo v prípade členov dotknutej skupiny jasné, že nemali vopred určené obmedzenie pokiaľ ide o výšku spôsobenej škody (práve naopak, cieľom páchania trestnej činnosti bolo dosahovanie majetkového prospechu, a teda „čím viac, tým lepšie“).

Taká úvaha nie je relevantná na sprísnenie kvalifikácie ďalších oddelených skutkov, ale (ako už bolo uvedené) na posúdenie naplnenie účelu založenia skupiny, a teda na právnu kvalifikáciu tým dotknutého „primárneho“ činu v rámci viacčinného súbehu trestných činov dovolateľa ako obvineného, ako aj (už mimo tohto dovolacieho konania) jeho spoluobvinených.

Vo vzťahu k právnej námietke, uplatnenej v súvislosti so skutkom č. 3/ potom dovolací súd uvádza iba toľko, že nie je pravdou, že by v ustálenej skutkovej vete nebol podklad pre príslušnú právnu kvalifikáciu. Násilie je tu však v podobe násilia na veci, keď konkrétne smerovalo voči osobnému motorovému vozidlu poškodeného, čo malo byť (resp. bolo) prostriedkom nátlaku na vôľu poškodeného. Je ale potom potrebné zároveň podotknúť i to, že keďže nie je zrejmé zo skutku, čo bolo obsahom následného „výhražného“ telefonátu poškodenému, v právnej vete je nesprávne uvedený aj druhý alternatívny (objektívny) znak príslušnej skutkovej podstaty v podobe „hrozby násilia“, ktoré pochybenie však ale nemá vplyv (pri existencii „násilia“) na inak správnu právnu kvalifikáciu zisteného skutku ako trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. (viď k tomu i § 371 ods. 5 Tr. por.).

V uvedenom kontexte - v súvislosti s otázkou právnej kvalifikácie ostatne zmieňovaného skutku č. 3/ - považuje pritom dovolací súd za potrebné (nad rozsah dovolacej námietky, ktorou je viazaný) poukázať zároveň i na príslušnú časť odôvodnenia prvostupňového súdu, keď tento uviedol, že z dôvodu, že skutok bol spáchaný za účinnosti „starého“ Trestného zákona (zákon č. 140/1961 Zb., ktorého použitie bolo priaznivejšie ako použitie „nového“ Trestného zákona) zločineckou skupinou, nemohol vyhodnotiť otázku spolupáchateľstva, ani účastníctva, lebo by tým vlastne právne poprel spáchanie trestného činu zločineckou skupinou, pričom pri dotknutom trestnom čine v danom čase neexistovala kvalifikovaná skutková podstata pre jeho spáchanie zločineckou skupinou.

Avšak, nepoužitie konajúcimi súdmi kvalifikačného znaku spáchania dotknutých činov „ako člen organizovanej skupiny“ nebolo správne, pri viacčinnom súbehu nadväzujúcich trestných činov o také spáchanie išlo (až súčasne aktuálnym ekvivalentom by bolo spáchanie činu členom nebezpečného zoskupenia vo forme zločineckej skupiny - viď vyššie označenú judikaturu). Hore uvedené formy trestnej súčinnosti potom neprichádzajú do úvahy

ani v tomto prípade (organizovanej skupiny ako menej závažnej formy spoločenstva páchatel'ov, avšak s

rovnakým fundamentom).

A napokon záverom ešte jedna poznámka, z hľadiska „plne“ vyčerpávajúcej odpovede na celú vyššie sumarizovanú dotknutú argumentáciu dovolateľa. Konkrétne ide o to, že pokiaľ hneď úvodom dovolateľ upozorňuje na to, že najvyšší súd ako súd odvolací nezaujal v dovolaní napadnutom uznesení z 3. októbra 2012 žiadne stanovisko k námietkam poukazujúcim na údajné nedostatky v hmotnoprávnom posúdení predloženým zo strany obvineného Y. U. (v písomnom podaní z 9. februára 2011), tak k tomu dovolací súd uvádza, že najvyšší súd zmieňovaním napadnutým uznesením rozhodol len o odvolaní obvineného C. Z., keď o odvolaní M. bolo rozhodnuté iným rozhodnutím - konkrétne rozsudkom z 11. februára 2011, sp. zn. 1 To 23/2010. Konajúcemu dovolaciemu súdu teda nie je absolútne zrejmé (uvedené postráda akékoľvek logické opodstatnenie), prečo by mal najvyšší súd v napadnutom druhostupňovom rozhodnutí z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, reagovať na námietky predložené v inom odvolacom konaní zo strany iného (spolu)obvineného.

Obvinený C. Z. v podanom dovolaní pomerne rozsiahlo argumentoval tiež v tom smere, že súd prvého stupňa sa dopustil pochybenia - citujúc v danej súvislosti ustanovenia § 2 ods. 17, § 10 ods. 11 veta druhá, § 34 ods. 4, § 249 ods. 1, ods. 3 a ods. 4, § 250 ods. 2 Tr. por., keď na návrh obhajcu JUDr. Schmidla, (ku ktorému sa mali následne pridať tiež náhradný obhajca JUDr. Turanský a prokurátor) prednesený na hlavnom pojednávaní dňa 16. októbra 2010 (správne malo byť uvedený rok 2009), tento rozhodol podľa § 249 ods. 4 Tr. por. z dôvodov uvedených v odseku 3 daného ustanovenia uznesením o vylúčení verejnosti na časť hlavného pojednávania - počas výsluchu obvinených z dôvodu, že to vyžaduje iný dôležitý záujem obvinených, poškodených, prípadne ich blízkych osôb alebo svedkov - bez toho, aby: i) boli pred uvedeným rozhodnutím ako strana konania k tomu vypočutý (rovnako k tomu nebol vypočutý ani obvinený V., prítomný v uvedený deň na hlavnom pojednávaní, pričom obvinenému Q. už bolo umožnené sa vyjadriť, avšak toto jeho vyjadrenie nie je vôbec zaznamenané); ii) v skutočnosti existoval nejaký dôvod (podľa Trestného poriadku alebo dohovoru) na takéto vylúčenie verejnosti, keď návrh na vylúčenie verejnosti bol prednesený len v abstraktnej rovine a následne rozhodnutie súdu bolo len všeobecne odôvodnené.

Obvinený v kontexte uvedeného poukazuje tiež na čl. 6 ods. 1 dohovoru (ako i jeho výklad, podaný Európskym súdom pre ľudské práva - ďalej len „ESLP“ - vo viacerých svojich rozhodnutiach), resp. čl. 48 ods. 2 ústavy, garantujúce každému právo na verejné prejednanie veci a má za to, že popísaným postupom a uznesením ŠTS bolo porušené zásadným spôsobom jeho právo na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.]. „Pre poriadok“ obvinený poznamenal, že ŠTS v súvislosti s vylúčením verejnosti porušil navyše i právo Y. U. na prítomnosť dôverníkov, ktoré mu zaručuje ustanovenie § 250 ods. 2 Tr. por. (nebol o danom práve vôbec poučený), a teda i jeho právo na obhajobu zásadným spôsobom.

Obvinený danú časť dovolacej argumentácie uzavrel tým konštatovaním, že nakoľko neboli splnené podmienky na vylúčenie verejnosti (na časť hlavného pojednávania) a zároveň bol obvinený Y. U. ukrátený na svojom práve na prítomnosť dôverníkov, obe napadnuté rozhodnutia (tak prvostupňový rozsudok ako i odvolacie uznesenie), ako i rozsudok z 11. februára 2011 (ide o rozsudok najvyššieho súdu vydaný vo veci iných spoluobvinených - pozn. dovolacieho súdu), sú založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom [§ 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.].

Pokiaľ ide o uvedenú časť z predloženej dovolacej argumentácie obvineného, záver dovolacieho súdu k nej je taký, že v rámci daného dovolacieho konania tento nemá možnosť (a zároveň ani povinnosť) sa jej opodstatnenosťou zaoberať, resp. inými slovami - zisťovanie, či bol procesný postup konajúceho súdu prvého stupňa v dotknutom smere správny (súladný s príslušnými zákonom ustanovenými podmienkami) alebo naopak, stojí mimo rozsahu oprávneného - zákonom presne ustanoveného - dovolacieho prieskumu konajúceho dovolacieho súdu.

Pokiaľ ide o námietku, že súd sa mal dopustiť pochybenia, keď rozhodol o vylúčení verejnosti na časť hlavného pojednávania (obvinený teda v podstate namieta porušenie práva na verejné prejednanie vecí), v danom prípade je tomu tak preto (t. j. nemožnosť dovolacieho súdu zaoberať sa jej samotnou

opodstatnenosťou), lebo uvedená námietka je ako taká vo všeobecnosti nesubsumovateľná pod žiadny z dôvodov dovolania uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.

Na bližšie ozrejenie vyššie uvedeného, resp. presnejšie vo vzťahu k otázke správneho vecného uchopenia námietky týkajúcej sa údajného porušenia práva na verejné prejednanie veci a v bezprostrednej nadväznosti na to i otázke jej potencionálneho priradenia pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania, uvádza dovolací súd nasledovne:

Je zrejmé, že rozsah dovolacieho prieskumu je podstatne užší oproti prieskumu odvolacieho súdu, čo má svoje „rácio“, ozrejené už úvodom odôvodnenia daného rozhodnutia. Konštrukcia dovolacích dôvodov, ktoré s poukazom na čl. 2 ods. 2 ústavy je dovolací súd povinný rešpektovať (rozsah nimi stanovený neprekročiť), je pritom plne v súlade so zmyslom dovolania ako jedného z mimoriadnych opravných prostriedkov.

Pokiaľ ide potom o samotnú otázku verejnosti hlavného pojednávania, tak úvodom k tomu je žiaduce citovať aspoň ustanovenie § 249 ods. 1 a ods. 3 až ods. 5 Tr. por.

Podľa § 249 Tr. por.

(1) Hlavné pojednávanie koná súd zásadne verejne, aby verejnosti bola poskytnutá v čo najširšej miere možnosť sledovať prejednanie veci a aby sa tak čo najúčinnšie prejavilo výchovné pôsobenie trestného stíhania na verejnosť. (...)

(3) Verejnosť na hlavnom pojednávaní môže byť vylúčená len vtedy, ak by verejné prejednávanie veci ohrozilo tajomstvo chránené osobitným zákonom, verejný poriadok, mravnosť alebo bezpečnosť alebo ak to vyžaduje iný dôležitý záujem obžalovaného, poškodeného, jeho blízkych osôb alebo svedkov. Verejnosť musí byť vylúčená počas výsluchu agenta a ak ide o ochranu utajovaných skutočností. Verejnosť možno vylúčiť aj na časť hlavného pojednávania.

(4) O vylúčení verejnosti rozhodne súd z úradnej povinnosti alebo na návrh prokurátora, obžalovaného alebo poškodeného v ktoromkoľvek štádiu súdneho konania po vypočutí strán uznesením, ktoré verejne vyhlási. Po vyhlásení uznesenia, proti ktorému nie je prípustný opravný prostriedok, sú osoby, ktoré hlavné pojednávanie ako verejnosť sledujú, povinné opustiť pojednávaciu miestnosť.

(5) Vylúčiť nemožno prokurátora, obžalovaného a jeho obhajcu, poškodeného, ani úradnú osobu, ktorej úlohou je zabezpečiť riadny priebeh pojednávania. (...)

V prvom rade, z citovaného odseku 1 je zřejmý účel prítomnosti verejnosti na hlavnom pojednávaní. Hlavný cieľ zásady verejnosti, spočívajúci v zaistení kontroly výkonu súdnictva, pritom zjavne správne chápe aj sám dovolateľ, keď tento o. i. v danom smere uviedol (doslovne citujúc z dovolania): „Z priebehu hlavného pojednávania do vylúčenia verejnosti, ktoré v tom čase prebiehalo už rok, sa javí, že záujem na vylúčení verejnosti, hlavne médií, mali len samotní obžalovaní, ktorí sa rozhodli v ten deň vypovedať. (...) Samotný subjektívny a ničím nepodložený záujem obžalovaných na vylúčení verejnosti však nepostačuje, aby výkon trestnej spravodlivosti nepodliehal kontrole zo strany verejnosti vrátane kontroly médiami.“

Pokiaľ ide o odsek 3 ustanovenia § 249 Tr. por., tento potom následne ustanovuje dôvod, a to tak obligatórneho, ako aj fakultatívneho charakteru, za splnenie ktorých je vylúčenie verejnosti z hlavného pojednávania, resp. jeho časti (vždy má ísť pritom o vylúčenie len na nevyhnutný čas) možné považovať za v § 2 ods. 17 Tr. por. „zákom predvídanú výnimku“ zo zásady verejnosti (zásady verejného prejednávanie trestných vecí). Len na okraj dovolací súd poznamenáva, že v posudzovanej veci ŠTS rozhodol uznesením o vylúčení verejnosti na jeden deň (ani to nie celý) s poukazom na dôležité záujmy obvinených, poškodených, príp. ich blízkych osôb alebo svedkov, a teda o. i. v záujme ochrany práv samotných obvinených.

V nadväznosti na spôsob argumentácie dovolateľa je vhodné rovnako uviesť, že z odseku 4 je ľahko

vyvoditeľný tiež zmysel predchádzajúce vypočutia strán, ktorý má vlastne „pomôcť“ súdu prijať konečné rozhodnutie o ne/vylúčení verejnosti, keď nemožno v danom ohľade nespomenúť tiež to, že žiadna osoba nemá oprávnenie následne dané rozhodnutie napadnúť - nie je voči nemu totiž prípustný opravný prostriedok.

A napokon to najpodstatnejšie, vylúčenie verejnosti sa týka „logicky“ iba osôb, ktoré hlavné pojednávanie ako verejnosť sledujú a nie strany obhajoby (obvineného a jeho obhajcu), ktorá môže naďalej v plnej miere realizovať svoje (obhajobné) práva.

Opäť k tomu potom len na okraj (keďže dovolacia námietka neznela tak, že by bolo potrebné sa k uvedenému vyjadrovať) dovolací súd poznamenáva, že v predmetnej veci boli počas vylúčenia verejnosti - presnejšie počas pojednávacieho dňa 16. októbra 2009, v čase od 9.59 hod. do 14.37 hod. (viď č. l. 6409 a nasl., resp. zvukový záznam na č. l. 6419 zv. č. XX) - vypočutí traja (spolu)obvinení, keď následne bolo mimo iného aj prítomnej obhajobe umožnené klásť vypočúvaným osobám otázky.

Tiež je treba dodať, že okrem toho, že počas vylúčenia verejnosti má obvinený (ako i jeho obhajcu) právo byť prítomný na pojednávaní a môže teda o. i. klásť vypočúvaným aj otázky, tiež je plne zachovaná možnosť aj následného oboznámenia sa s obsahom v danom čase vykonaných dôkazov cestou nahliadnutia do spisu - to pritom dovolací súd dáva do pozornosti predovšetkým kvôli v predmetnej veci (z vlastnej vôle) neprítomným obvineným (čo je i prípad samotného dovolateľa).

Dovolateľ sa snaží svoje tvrdenia, ktorými namieta procesný postup konajúceho súdu prvého stupňa v dotknutých súvislostiach, „dostať“ pod dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c) (a to aj cez údajné porušenie práva na obhajobu iného obvineného, k čomu sa však dovolací súd vyjadrí neskôr) a g) Tr. por., avšak treba uviesť, že v oboch prípadoch ide len o „umelo vykonštruovanú“, do úvahy neprichádzajúcu subsumpciu.

V prvom rade platí, že právo na obhajobu je [v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.] potrebné chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu, keď jeho účelom je poskytnutie príležitosti brániť sa proti obvineniu zo spáchania trestného činu.

Tiež v súvislosti s oboma dovolateľom zmieňovanými dôvodmi dovolania je potom dôležité (vo všeobecnosti, nie však z hľadiska danej veci) i to, že pre ich prípadné vyslovenie zákon požaduje, aby zistené porušenie zákona dosahovalo určitú intenzitu.

Kým totiž dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. zakladá len zásadné porušenie práva na obhajobu (a teda nie akékoľvek), pod čím možno rozumieť stav, ak došlo v trestnom konaní k pochybeniu, ktoré malo resp. mohlo mať vplyv na konečný výsledok konania, podobne v prípade dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa vyžaduje, aby zistené porušenie zákona svojou povahou a závažnosťou zodpovedalo porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 dohovoru. Z posledne uvedeného potom logicky vyplýva, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom len vtedy, ak mal (má) negatívny materiálny dopad na práva obvineného (k porušeniu práva na spravodlivý proces by pritom mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie obvineného bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere na dôkaze, ktorého vykonanie sa spochybňuje).

Sumarizujúc všetko skôr uvedené je treba záverom v súvislosti s právom na verejné prekovanie veci konštatovať, že toto je nepochybne súčasťou (širšieho) práva na spravodlivý proces, tak ako jeho súčasťou i právo obvineného na obhajobu (alebo tiež napr. právo na prejednanie veci v primeranej lehote), avšak nie súčasťou samotného práva obvineného na obhajobu (obsahujúceho inak množstvo parciálnych práv - k tomu viď napr. čl. 6 ods. 3 dohovoru). „Rečou matematiky“ by sa uvedené dalo jednoducho vyjadriť tak, že právo na obhajobu a právo na verejné prerokovanie veci sú vzájomne sa nepretínajúcimi podmnožinami (väčšej) množiny s názvom právo na spravodlivé súdne konanie. Alebo opäť (do tretice) inak, nie každé právo obvineného v trestnom konaní, ktoré mu zaručuje či už Trestný

poriadok, ústava alebo dohovor, spĺňa automaticky charakter práva na obhajobu, pričom právo na verejné prerokovanie veci takým právom nie je (ak by aj prípadne bolo porušené právo na verejné prerokovanie veci, nemalo by to automaticky vplyv na práva obhajoby - neprichádza tu do úvahy žiadna kauzálna súvislosť).

Posledne konštatovaný záver pritom dovolací súd podrobne vysvetlil svojimi skoršími úvahami, smerovanými najmä k poukazu na zmysel daných práv.

A navyše tiež platí ten záver, že ak by aj (čisto hypoteticky) verejnosť bola vylúčená bez splnenia k tomu požadovaných zákonných podmienok, tak by takto prípadne zistený nesprávny postup nemal za následok nezákonnosť počas vylúčenia verejnosti vykonaných dôkazov, a teda dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. tu nie je ani potenciálne možný.

A napokon úplne na záver vo vzťahu k dovolaciemu tvrdeniu obvineného, že v súvislosti s vylúčením verejnosti malo byť údajne porušené i právo Y. U. na prítomnosť dôverníkov v zmysle § 250 ods. 2 Tr. por., a tým teda i jeho právo na obhajobu (opäť len na okraj, uvedené právo nespadá pod právo na obhajobu, jeho zmysel je odlišný od zmyslu práva na obhajobu), dovolací súd predovšetkým uvádza, že dovolacie konanie je prísne individualizované, vo vzťahu ku konkrétnej osobe (viď k tomu i ustanovenie § 384 ods. 2 Tr. por., v zmysle ktorého ak bola dovolaním napadnutá časť rozhodnutia týkajúca sa len niektorej z viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodnuté tým istým rozhodnutím, preskúma dovolací súd podľa odseku 1 len tú časť rozhodnutia a predchádzajúceho konania, ktoré sa týka tejto osoby), pričom pre dovolacie konanie neplatí ani zásada beneficium cohaesionis (tzv. dobrodenie v súvislostiach).

Ak teda v predmetnom prípade koná dovolací súd na podklade dovolania obvineného C. Z., menovaný obvinený nemôže účinne - s následkom v podobe povinnosti dovolacieho súdu sa touto námietkou vecne zaoberať - namietat údajné porušenie práv iného (spolu)obvineného (až na skutočne ojedinelé výnimky, čomu však nie je potrebné sa na danom mieste bližšie venovať, keďže rozhodne nejde o daný prípad).

Z obsahu spisu je pritom navyše zistiteľné, že danú námietku uplatnil aj samotný dotknutý obvinený (Y. U.) v ním podanom dovolaní, o ktorom rozhodol dňa 25. apríla 2013 najvyšší súd uznesením, sp. zn. 1 TdoV 9/2012, tak, že ho ako nedôvodné odmietol s tým, že danej námietke sa vyjadril v tom smere, že „... ak obvinený Y. U. mal záujem, aby sa hlavného pojednávania, z ktorého bola vylúčená verejnosť, zúčastnili jeho dvaja dôverníci, mal o to súd prvého stupňa v zmysle § 250 ods. 2 Tr. por. požiadať. Konajúci súd nemal povinnosť ho o tejto skutočnosti poučiť...“.

Obvinený C. Z. v podanom dovolaní uplatnil i dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. a jeho naplnenie odôvodnil dvomi skutočnosťami. Ako prvé obvinený v danej súvislosti namietal, že odvolací súd na str. 15 svojho uznesenia z 3. októbra 2012 nesprávne uviedol trestnú sadzbu trestného činu hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák., keďže v zmysle zákona účinného v čase spáchania skutku v mesiaci jún 2004 je za daný trestný čin stanovená trestná sadzba 1 až 3 roky (odňatia slobody).

Pokiaľ ide o druhú námietku obvineného dotýkajúcu sa výroku o treste, táto spočívala v tvrdení, že jemu uložený trest je v hrubom rozpore so závermi nálezu ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011, v zmysle ktorého ukladanie trestu nad jednu polovicu zvýšenej trestnej sadzby (po použití asperačnej zásady) nie je v súlade s čl. 1 ústavy.

Pokiaľ ide o vyššie sumarizované námietky týkajúce sa „trestu“, tak k tomu je potrebné najskôr úvodom poukázať na niekoľko (rozhodných) skutočností, a síce:

Obvinenému C. Z. bol za spáchanú trestnú činnosť (konkrétne za tri úmyselné trestné činy, spáchané vo viacčinnom súbehu) ukladaný úhrnný trest odňatia slobody podľa § 35 ods. 2 Tr. zák., teda za použitia tzv. asperačnej zásady.

Základná zásada, ktorá sa uplatňuje v našom trestnom práve pri trestaní súbehu (ukladaní úhrnného trestu v danom prípade) je zásada absorpčná, čo znamená, že úhrnný trest sa ukladá podľa toho

zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný - s tým, že ak sú dolné hranice trestných sadzieb odňatia slobody rôzne, je dolnou hranicou úhrnného trestu najvyššia z nich.

Ako je ďalej zrejmé už z úvodu odôvodnenia daného rozhodnutia, po podaní posudzovaného dovolania bola u obvineného povolená obnova konania vo vzťahu k výroku o treste, a to z dôvodu podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, s poukazom na nález ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 (č. 428/2012 Z. z.), ktorým bola vyslovená protiústavnosť tzv. asperačnej zásady v časti týkajúcej sa povinnosti súdu uložiť trest nad jednu polovicu sprísnenej trestnej sadzby.

Podľa § 41b ods. 1 naposledy uvedeného zákona ak súd v trestnom konaní vydal na základe právneho predpisu, ktorý neskôr stratil účinnosť v zmysle čl. 125 ústavy, rozsudok, ktorý nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný, strata účinnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia je dôvodom obnovy konania podľa ustanovení Trestného poriadku.

Ak ide o zmieňovaný nález ústavného súdu, je treba len na okraj podotknúť, že tento síce vyslovil rozpor dotknutej časti (slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“) § 41 ods. 2 Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov s ustanovením čl. 1 ods. 1 ústavy, avšak jeho závery sú použiteľné i v takých prípadoch, keď bol trest ukladaný s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona č. 140/1961 Zb., čo je aj posudzovaný prípad (viď k tomu stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 9. decembra 2014, sp. zn. Tpj 36/2014, publikovaného pod R 10/2015).

V obnovenom konaní bol - pri viazanosti právoplatným výrokom o vine dovolaním napadnutého rozhodnutia - následne obvinenému rozsudkom ŠTS z 29. septembra 2015, sp. zn. PK-2T/16/2008, v spojení s uznesením najvyššieho súdu z 8. novembra 2016, sp. zn. 2 To 17/2015 (nejde o dovolaním napadnuté rozhodnutie) právoplatne uložený podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. a s použitím § 35 ods. 2 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 5 rokov a 9 mesiacov (na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do I. nápravnovýchovej skupiny).

Tým sa pôvodne podané dovolanie proti výroku o treste stáva neaktuálnym, lebo o tejto otázke bolo po uplatnení iného opravného mechanizmu rozhodnuté „nanovo“.

Avšak i napriek tomu je treba uviesť, že tak v pôvodnom (čo je však už irelevantné, ako je zrejmé z vyššie uvedeného), ako i v obnovenom konaní bol obvinenému ukladaný úhrnný trest (za použitia asperačnej zásady podľa § 35 ods. 2 Tr. zák.) správne podľa § 185a ods. 1 Tr. zák. ako trestného činu s najprísnejšou trestnou sadzbou (zároveň s najvyššou dolnou hranicou trestnej sadzby trestu odňatia slobody spomedzi všetkých troch trestných činov), keď v prípade zle uvedenej trestnej sadzby za trestný čin hrubého nátlaku podľa § 235b ods. 1 Tr. zák. v odôvodnení uznesenia najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, išlo len o zjavný „preklep“ (z nepozornosti), nemajúci si v konečnom dôsledku žiadny vplyv na (z tohto pohľadu) inak správne uložený trest - v rámci správnej „prvotne“ nastavenej sadzby (v rozmedzí od 3 do 10 rokov odňatia slobody za trestný čin podľa § 185a ods. 1 Tr. zák.), pred jej úpravou v zmysle § 35 ods. 2 Tr. zák. A už len na okraj nedá k tomu tiež nepoznamenať, že v prípade obvineného C. Z. bol použitý Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 31. decembra 2005 (ako „priaznivejší“ v súlade s § 2 ods. 1 Tr. zák.) a nie v znení účinnom v čase spáchania skutku, ako uvádza dovolateľ (sadzba za trestný čin hrubého nátlaku bola však v oboch zneniach rovnaká, a síce 1 až 3 roky odňatia slobody).

Záverom teda možno konštatovať, že dotknuté dovolacie tvrdenie obvineného by bolo irelevantné z pohľadu daného dovolacieho konania [dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por.] i ak by v obnovenom konaní nebol zrušený (pôvodne právoplatný) výrok o treste dovolaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, sp. zn. 1 To 8/2011, v spojení s jemu predchádzajúcim

prvostupňovým rozsudkom z 23. júna 2010, sp. zn. PK-2T/16/2008.

Čo sa týka námietky dovolateľa, že jemu uložený trest je v rozpore so závermi nálezů ústavného súdu z 28. novembra 2012, sp. zn. PL. ÚS 106/2011 (dovolaním napadnuté druhostupňové rozhodnutie bolo pritom vydané ešte predtým - konkrétne dňa 3. októbra 2012), tak tu už je vzhľadom na skôr uvedené v prvom rade celkom zjavné, že táto bola (materiálne) „vyriešená“ v rámci obnovy konania (ktorá prebehla po podaní posudzovaného dovolania a pred vydaním rozhodnutia o ňom dovolacím súdom), ktorá bola (iba mimochodom) konkrétne vo vzťahu obvinenému C. Z. povolená „len“ s poukazom na § 401 Tr. por. (upravujúce beneficium cohaesionis, resp. tzv. dobrodenie v súvislostiach), keďže on sám návrh na povolenie obnovy konania z uvedeného dôvodu nepodal.

Len možno pripomenúť (na porovnanie), že oproti pôvodne uloženému úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 8 rokov a 3 mesiace (ukladaný v rámci pôvodnej, po použití asperačnej zásady upravenej sadzby v rozmedzí od 8 rokov a 2 mesiace až 13 rokov a 4 mesiace) bol v rámci obnoveného konania obvinenému novým rozsudkom (8. novembra 2016 právoplatne) uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 9 mesiacov [a ukladáný bol v rámci sadzby 3 roky až 13 rokov a 4 mesiace, nie však viac ako pôvodne uložených 8 rokov a 3 mesiace s poukazom na § 405 písm. b) Tr. por.].

Úplne na záver pritom v súvislosti s danou námietkou treba zdôrazniť jej irelevantnosť v dovolacom konaní i v prípade, že by obnova konania neprebehla, aj keď daná námietka bola procesne správne uznaná ako podkladová pre povolenie obnovy konania, a to z dôvodu uvedeného podľa § 41b ods. 1 zákona č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (povolenie obnovy konania z daného dôvodu je pritom obligatórne - viď k tomu bod II. stanoviska trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 26. novembra 2013, sp. zn. Tpj 44/2013, publikovaného pod R 86/2014; ako i nadväzujúce zjednocujúce stanovisko ústavného súdu zo 7. mája 2014, sp. zn. PLz. ÚS 2/2014).

Platí totiž, že námietku daného typu (uloženie trestu za použitia asperačnej zásady v jej „pôvodnom“ znení, neskôr vyhlásenom v časti za protiústavné) možno označiť za „nespôsobilú“ na konštatáciu naplnenia (akéhokoľvek) dovolacieho dôvodu (čo už nemá význam bližšie rozoberať).

Vo vzťahu k výroku o náhrade škody, keď konkrétne bola obvinenému C. Z. aj spolu s ďalšími obvinenými uložená povinnosť uhradiť spoločne a nerozdielne poškodenému Ing. V. V. škodu vo výške 13.277,57 eur, namietal dovolateľ jeho arbitrárnosť. Má za to, že vyjadrenie menovaného poškodeného urobené do skončenia vyšetrovania, že (v budúcnosti) bude žiadať uhradiť škodu vo výške 400.000,- Sk (nenavrhol pritom, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obvinenému povinnosť nahradiť danú škodu), nemožno považovať za riadne uplatnenie si nároku na náhradu škody v súlade so zákonom - § 46 ods. 3 Tr. por., keď navyše ani poškodený neuviedol, od ktorých obvinených bude náhradu škody žiadať. Najvyšší súd ako súd odvolací sa k danej námietke mal vyjadriť v tom smere, že v predmetnej protokolácii skutočnej vôle poškodeného (pri jeho výsluchu počas prípravného konania dňa 2. októbra 2007) nevzhladá žiadnu vadu, a že predseda senátu po otvorení hlavného pojednávania konaného 11. novembra 2008 (správne má byť uvedené 12. novembra 2008) v súlade s ustanovením § 256 ods. 2 Tr. por. vyjadrenie poškodeného prečítal, a tým okamihom bol jeho nárok v konaní riadne a včas uplatnený, v čom treba chápať aj zmysel daného zákonného ustanovenia.

Predmetné tvrdenie dovolateľ uzavrel tým konštatovaním, že súčasťou práva na obhajobu je nielen podávať opravné prostriedky, ale aj na podstatné argumenty uvedené v odvolaní dostať primeranú súdnu odpoveď, v dôsledku (nedodržania) čoho bolo podľa jeho názoru zároveň zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu.

Ak ide o predmetnú námietku, tak aj túto je potrebné považovať za jednu z toho „typu“ uplatnených dovolacích námietok, ktoré nie je možné (zo strany konajúceho dovolacieho súdu) podradiť pod žiadny z pre obvineného dostupných dôvodov dovolania. Vo všeobecnosti pritom výrok o náhrade škody možno samostatne napadnúť napr. cez dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. (nesprávne použitie

iného hmotnoprávneho ustanovenia - napr. Občianskeho či Obchodného zákonníka), resp. tiež za určitých okolností prichádza do úvahy uvažovať i o dôvodoch uvedených pod písm. c) alebo g) posledne zmieňovaného ustanovenia. V posudzovanom prípade pritom vyššie uvedená námietka dovolateľa nespĺňa takýto „požadovaný“ charakter (v tom zmysle teda, aby ju bolo možné považovať za aspoň potencionálne podraditeľnú pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania), ako bude zrejmé z nižšie uvedeného.

V prvom rade je žiaduce upresniť, že obvinený C. Z. v rámci svojho odvolania nepredostrel žiadne konkrétne námietky voči výroku o náhrade škody (tento samostatne argumentačne nenapadal), avšak hneď zároveň je k tomu žiaduce dodať, že i napriek tomu ale s poukazom na znenie ustanovenia § 317 ods. 2 Tr. por. (podľa ktorého ak bolo podané odvolanie v prospech obžalovaného proti výroku, ktorým bol uznaný za vinného, a odvolací súd tento výrok nezrušuje, preskúma v celom rozsahu aj zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste a ďalších výrokoch, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad) bol konajúci odvolací súd povinný sa zákonnosťou a odôvodnenosťou aj tohto výroku zaoberať - čo aj vykonal.

Konkrétne najvyšší súd v príslušnej časti odôvodnenia (na str. 15 a nasl.) svojho dovolaním napadnutého uznesenia z 3. októbra 2012, sp. zn. 1To 8/2011 (ktoré zostalo právoplatné v danom výroku) k tomu uviedol, že (ani) v dotknutom výroku - keď konkrétne podľa § 287 ods. 1 Tr. por. bol obvinený C. Z. tiež spolu Y. U. a R. S. „solidárne“ zaviazaný zaplatiť poškodenému Ing. V. V. škodu vo výške 13.277,57 eur - nevzhliadol žiadne pochybenie. Ako k tomu uviedol ďalej, menovaný poškodený si svoj nárok uplatnil riadne a včas, riadne ho špecifikoval a odôvodnil vo svojich výpovediach, a keďže ŠTS uznal dotknutých obvinených za vinných z trestného činu vydierania podľa § 235 Tr. zák. na tom skutkovom základe, ako je uvedené vo výroku jeho rozsudku (ide o skutok č. 3/), je potrebné považovať za plne opodstatnený i daný výrok o náhrade škody.

Z hľadiska komplexnosti je žiaduce potom poukázať i na tú časť odôvodnenia prvostupňového rozsudku ŠTS, kde tento konštatoval, že keďže na hlavné pojednávanie konané dňa 12. novembra 2008 sa poškodený Ing. V. V. nedostavil, podľa § 256 ods. 2 Tr. por. bol jeho návrh na náhradu škody zo spisu prečítaný, pričom následne s poukazom na to, že výška spôsobenej škody je súčasťou popisu skutku a zároveň uloženiu povinnosti jej náhrady nebráni žiadna zákonná prekážka, bolo podľa § 287 ods. 1 Tr. por. jeho povinnosťou rozhodnúť tak, ako je uvedené v dotknutom výroku (o náhrade škody).

Vychádzajúc z vyššie uvedeného je podľa názoru dovolacieho súdu celkom zjavné, že v predmetnom prípade sú „v hre“ iba procesnoprávne ustanovenia (a nie hmotnoprávne), a síce predovšetkým údajné nerešpektovanie § 46 ods. 3 Tr. por., ktorý - a to uvádza odvolací súd len na okraj - nevyžaduje napr. presné označenie obvineného či obvinených, od ktorých mu má byť škody zaplatená na to, aby bol možné konštatovať, že návrh bol uplatnený riadne a včas (a teda aby bolo neskôr o ňom kladne rozhodnuté vo výroku rozsudku), pričom okruh osôb, od ktorých sa náhrada škody požaduje, vyplýva pri absencii inej (obmedzujúcej) formulácie prejavu vôle poškodeného od personálneho rozsahu obvinenia, resp. obžaloby pri dotknutom skutku.

Tiež je treba zdôrazniť, že v rozoberanej dovolacej námietke materiálne vlastne ide (okrem otázky správnosti procesného postupu konajúcich súdov) o napádanie skutkových záverov a v tej súvislosti potom i tomu zodpovedajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Avšak, ako už bolo niekoľkokrát uvádzané, napádanie skutkových zistení je v danom dovolacom konaní irelevantné (nepripustné), rovnako ako i napádanie len samotného odôvodnenia rozhodnutia, a to s poukazom na § 371 ods. 7 Tr. por. (podrobnejšie sa pritom k tomu vyjadruje dovolací súd nižšie).

A napokon, ak údajné porušenie svojho práva na obhajobu obvinený C. Z. odôvodnil tak, že súčasťou práva na obhajobu nie je len podávať opravné prostriedky, ale aj na podstatné argumenty uvedené v odvolaní dostať primeranú súdnu odpoveď, keď predtým poukázal na spôsob vysporiadania sa s danou námietkou zo strany dovolacieho súdu, tak tomu uvádza dovolací súd predovšetkým tú skutočnosť, že menovaný obvinený žiadnu takú námietku v rámci svojho odvolania neuviedol (ako už aj bolo

konštatované vyššie), a teda ani odvolací súd nemal na akú jeho námietku „neprimerane“ reagovať.

Ako je potom zistiteľné z obsahu dovolaciemu súdu predloženého spisového materiálu, dovolateľom uvádzané vyjadrenie najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho je z odôvodnenia rozhodnutia dotýkajúce sa iných (spolu)obvinených (v danom dovolacom konaní nepreskúmanom) - a síce konkrétne z rozsudku z 11. februára 2011, sp. zn. 1 To 23/2010, pričom išlo o odvoláciu námietku predloženú zo strany obvineného Y. U.. A tiež možno len úplne záverom danej časti poznamenať, že vyššie sumarizovaná dovolacia námietka obvineného C. Z. je obsahovo identická s tou, aká bol predložená v podanom dovolaní zo strany už spomínaného Y. U. (jeho dovolanie bolo pritom odmietnuté uznesením najvyššieho súdu z 25. apríla 2013, sp. zn. 1 TdoV 9/2012).

Pokiaľ ide o otázku samotného odôvodnenia rozhodnutia, poukazujúc tiež na súvisiace ustanovenia (konkrétne § 2 ods. 12 a § 168 ods. 1 Tr. por.) obvinený C. Z. najmä zdôraznil, že: zásada voľného hodnotenia dôkazov, ktorá patrí k hlavným zásadám trestného konania, nesmie byť prejavom ľubovôle či svojvôle príslušných konajúcich orgánov; transparentnosť rozhodovania vyžaduje vyčerpávajúcim spôsobom popísať a logicky i vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť dôkazný postup; z odôvodnenia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi súdu na strane druhej; dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je esenciálnou náležitosťou každého súdneho rozhodnutia; podstatou odôvodnenia nie je dať podrobnú odpoveď na každý argument, avšak odôvodnenie musí obsahovať dostatočnú odpoveď na tie právne a skutkové otázky, ktoré boli predmetom konania a ich zodpovedanie bolo pre výsledok konania určujúce.

Dovolateľ vyššie uvedené uzavrel konštatovaním, že je teda nepripustné, aby odôvodnenie rozhodnutiam, ktoré musí rešpektovať zmieňované kritériá, bolo založené na zjavne nesprávnych skutkových zisteniach - v takom prípade ide o rozhodnutie nesúce znaky ľubovôle a nerešpektujúce Trestný poriadok, keď v konečnom dôsledku sa také rozhodnutie dostáva i do polohy protiústavnej (ide tu o porušenie základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru). Zdôraznil tiež, že vychádzajúc z nálezu Ústavného súdu Českej republiky z 13. januára 1999, sp. zn. I. ÚS 401/98 (mutatis mutandis) je zásada, že ústavný súd neprehodnocuje dokazovanie vykonané všeobecnými súdmi, prelomená vtedy, keď sú právne závery všeobecného súdu v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú. Pokiaľ ide potom o rozsudok ŠTS z 23. júna 2010, ako aj uznesenie najvyššieho súdu z 3. októbra 2012, tam uvedené právne závery považuje dovolateľ potom za práve také, t. j. za extrémne rozporné s vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami z nich vyplývajúcimi, resp. z nich v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia rozhodnutia nevyplývajúce, a preto označuje obe napadnuté rozhodnutia za arbitrárne a nepreskúmateľné.

V prvom rade treba konštatovať, že danú námietku možno vnímať nielen ako samostatnú námietku, ale tiež v kontexte už vyššie uvedených dovolacích tvrdení, pritom odpoveď na ňu už v podstate dovolací súd dal, a síce v tom smere, že v súlade s ustanovením § 371 ods. 7 Tr. por. dovolanie len proti (samotnému) odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (sčasti ako „výnimku“ možno v danom smere vnímať iba ministerské dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Napriek uvedenému odkazu na príslušné zákonné ustanovenie, z ktorého vyplýva zjavná irelevantnosť predmetnej námietky v danom konaní - námietka je nesubsumovateľná pod žiadny z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., nedá dovolaciemu súdu nereagovať na tvrdenia obvineného aj bližšie (už teda ale nad rozsah jeho prieskumnej povinnosti).

Predovšetkým, tak ako to naznačil už aj dovolateľ, parametre ústavnosti spĺňa také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpovede na zásadné právne a skutkové otázky a reaguje na z tohto hľadiska podstatné (a nie teda všetky) argumenty strany. Tiež treba zároveň v tejto súvislosti zdôrazniť, že odôvodnenia rozhodnutí vydaných vo veci treba vnímať v súhrne.

Ak ide o posudzovanú vec, je potrebné uviesť, že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia

odvolacieho súdu, tiež v spojitosti s odôvodnením jemu predchádzajúceho prvostupňového rozsudku (relevantné len odôvodnenie obnovou nedotknutých výrokov), rozhodne nemožno označiť za arbitrárne, či „ústavne neudržateľné“, keď vo veci konajúce súdy sa zároveň dôsledne riadili i ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. - z pohľadu odôvodnenia rozhodnutia v rozsahu predmetu konania (jeho absencie, arbitrárnosti, či svojvôle) teda nemožno uvažovať o porušení práva na obhajobu zásadným spôsobom.

A napokon, určité doplnenie odôvodnenia v súvislosti s niektorými parciálnymi otázkami vykonal i samotný dovolací súd v danom rozhodnutí.

Platí tiež, a to je možné považovať zároveň za vhodné konštatovanie aj celkovo záverom vo vzťahu k celému dovolaniu, že - ako to súd už notoricky zdôrazňuje aj ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti - nie je porušením práva na spravodlivý proces (a tiež ani práva na obhajobu), ak sa súdy nestotožnia s názorom obhajoby na hodnotenie dôkazov, či rozsah potrebného dokazovania. Alebo aj inak, do práva na spravodlivý proces nemožno subsumovať právo strany (obvineného) na rozhodnutie v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi, či právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná.

Ako je zrejmé z vyššie uvedeného, najvyšší súd teda nezistil v posudzovanej veci opodstatnenosť žiadnej uplatnenej dovolacej námietky z hľadiska jej možného podradenia pod niektorý z do úvahy prichádzajúcich dôvodov dovolania - § 371 ods. 1 Tr. por., a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.